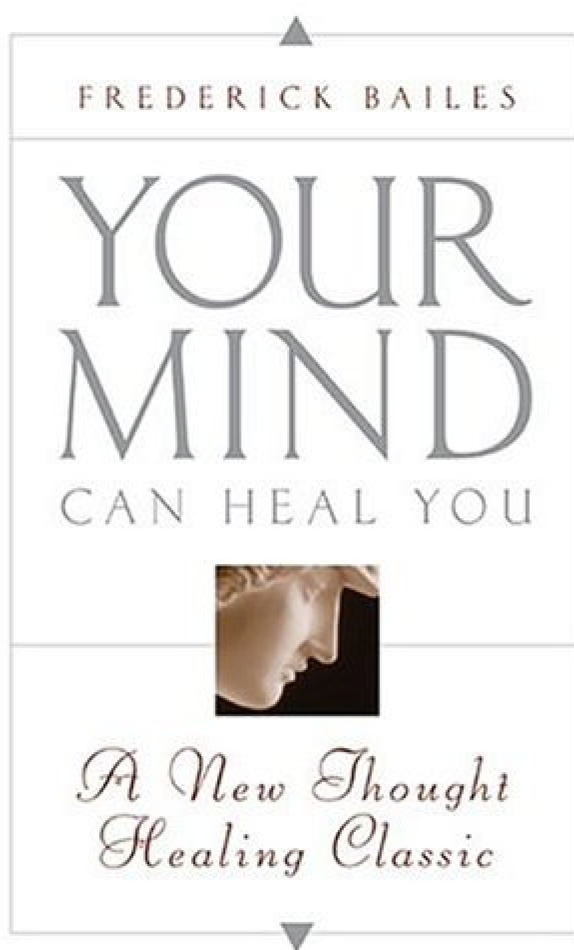
Mintea poate vindeca

dr. Frederick W. Bailes

CUPRINS

Există o lege bine definită a tămăduirii mentale şi această lege poate fi aplicată oricui, indiferent de puterea mentală sau de puterea voinţei; acest lucru este demonstrat de către lucrarea de faţă - s-ar putea spune, inspirată. ***Aceasta este o introducere practică în tratamentul mental şi fizic. Este compatibilă cu orice fel de credinţă religioasă.***

În timp ce era student la un mare spital londonez, autorul, dr. F. W. Bailes, a observat îndeaproape factorii mentali care interveneau în procesul de vindecare al pacienţilor. A remarcat faptul că unele modele de gândire fundamentale, în mod invariabil, produceau reacţii fizice corespunzătoare şi că el putea provoca aceste reacţii stimulând modelele mentale în cauză. Având o pregătire ştiinţifică, el a considerat că trebuie să existe în lumea mentală certitudini asemănătoare de acţiune.

De-a lungul anilor ce au urmat, el a dovedit că atât boala cât şi sănătatea îşi au originea în stări mentale corespunzătoare, că există o tehnică bine definită de tratament mental şi spiritual care pune în mişcare Legea Mentală şi ca rezultat aduce sănătatea fizică.

În acţiunile sale în acest domeniu a fost sprijinit şi încurajat de către oameni de ştiinţă, prieteni şi medici, unii dintre aceştia chiar vindecaţi de el.

Prima ediţie a fost publicată acum 36 de ani (1942), iar prezenta ediţie este a 10-a (1973).

Introducere

Oricine se poate bucura de o sănătate excelentă dacă urmează o cale adevărată spre aceasta. O bună sănătate nu este darul acordat câtorva favorizați de către o Providență capricioasă, după cum nici boala nu atinge pe unii sau pe alții pe motivul că o Providență, de nepătruns și de neînțeles, dorește ca aceștia "Să-și poarte crucea", obținând în acest fel un soi de nebuloasă purificare spirituală.

În știința medicală, prima Lege a vindecării este: "Înlătură cauza".

Cauza respectivă a fost mai întotdeauna căutată în țesuturile trupului. Totuși, nu numai metafizicianul, ci chiar și medicul practician, a ajuns să-și dea seama că pricina fundamentală a multor maladii se găsește în minte. Aceasta nu înseamnă că oamenii își închipuie că sunt bolnavi sau, tot așa, își închipuie că se însănătoșesc. Explicația se află mult mai profund, în activitățile complexe ale minții umane.

Cauza reală a bolii se găsește în stările emoționale de teamă, gelozie sau anxietate, frustrări și contradicții (contrarietăți), generate de încercările oamenilor de a obține fericirea și de a face față pretențiilor vieții moderne. Impresiile și învățămintele din copilărie pot fi cauze ajutătoare; impactul milioanelor de minți înconjurătoare sigur că are o influență determinantă; conversația rudelor sau prietenilor îi poate afecta. Se mai poate adăuga la aceste cauze o gamă întreagă de simptome și insuflarea fricii ce se desprinde din prospectele de desfacere a medicamentelor, precum și din articole sau publicații de popularizare privind bolile și sănătatea.

Toate acestea nu sunt întotdeauna recepționate conștient, și totuși ele creează în mod inconștient în minte un fel de complex subiectiv de frică-gând care afectează organismul uman zi și noapte, fie că este treaz sau că doarme; cu alte cuvinte, se formează inconștient un corp subiectiv de gând-frică de care cel afectat nu-și poate da seama.

Ajungând la cauze subiective, observarea unor forme de boală la prieteni sau rude creează o stare de teamă ca nu cumva maladii asemănătoare să-l atace și pe cel care constată. Faptul că părinții sau alte rude au suferit de anumite boli, conduce la teama că se poate să existe o tendință în familie, moștenită de alți membri.

Oricare ar fi modelul-frică de bază, un fapt este clar și anume că adevărata maladie nu constă atât în manifestarea fizică exterioară, cât în starea mentală de bază. Boala este semnul exterior al unei tulburări mentale. Reiese de aici că orice încercare de remediere îndreptată asupra formei fizice va lăsa cauza fundamentală neatinsă. Prin urmare, dictonul "înlătură cauza" determină pe cel care caută să-și refacă sănătatea - a lui sau a altuia - să învețe cum să șteargă modul de gândire distructiv, mai înainte de a putea obține dezrădăcinarea tulburării fizice.

Scopul prezentei lucrări este de a scoate în evidență, într-un stil curent - evitându-se termenii tehnici - modul în care boala își are originea în fluxul de gândire, precum și metoda precisă pe care o poate folosi cel care dorește să-și refacă o stare mentală eliberată de teama de boală, prin înțelegerea forțelor universale ce pot fi utilizate în a vindeca.

CAPITOLUL I –

Realitatea despre minte şi posibilităţile sale

Secretul ştiinţei vindecării se bazează pe o înţelegere corectă a ceea ce este gândirea, modul de acţiune şi legătura cu Mintea Universală.

Inteligenţa cosmică poate fi sesizată de aceia care gândesc mai profund. Sunt legi evidente şi de netăgăduit ale ordinii în Univers şi aceasta pentru că există o Inteligenţă diriguitoare în spatele Universului, care este dovedită de felul în care particulele de materie sunt atrase sau respinse unele faţă de altele.

Orice din acest Univers, până la cel mai simplu fir de iarbă, urmează un plan de dezvoltare. Poziţia şi mişcarea astrelor şi planetelor sunt mărturia unei Inteligenţe creatoare şi diriguitoare.

Odată admisă Inteligenţa Universală, se pune întrebarea:

Care este legătura dintre noi şi această Inteligenţă?

Dacă am putea răspunde la această întrebare, problema îmbolnăvirii ar fi rezolvată. ***Trebuie spus că secretul vindecării constă în abilitatea omului de a se uni conştient cu această Inteligenţă Universală şi a extrage din ea ceea ce-i trebuie pentru înlăturarea modelelor de gândire-boală şi înlocuirea lor cu modele de gândire-sănătate. Este mult mai uşor de practicat astfel decât îşi închipuie mulţi, şi sunt milioane care au reuşit să elimine boala din existenţa lor prin vindecarea mental-spirituală.***

Fiind stabilit ştiinţific faptul că Inteligenţa Universală este unică - aşa cum şi materia este unică - iar legile aşa-zis universale se reduc tot la Una, inteligenţa folosită de om în oricare din acţiunile sale face parte integrantă din această Inteligenţă care conduce Universul; diferenţa constă numai în grad şi nu în esenţă. Omul poate nu înţelege această diferenţă, acest adevăr, dar este un fapt real, că atunci când gândeşte, el gândeşte cu Unica Minte a Universului. Nu există un astfel de lucru ca mintea ta sau mintea mea. Ceea ce numim minte individuală este numai acea parte din Mintea Universală pe care cineva o foloseşte la timpul său. Nu există un astfel de lucru, ca aerul tău sau aerul meu, există numai un singur aer distribuit în mod egal pe întreaga planetă.

Când am înţeles că această Minte Universală umple Universul, ne putem reprezenta aceasta ca pe un mare ocean al Minţii ce ne înconjoară şi în care suntem cufundaţi. Aceasta este subiectivă sau subconştientă - ceea ce înseamnă că nu are puterea de a alege, ci trebuie să fie dirijată spre a acţiona. Este extrem de inteligentă, conţine toată cunoaşterea din Univers, dar nu este o minte care judecă. Ştie numai un singur lucru - să acţioneze în direcţia în care este dirijată.

Se poate naşte întrebarea: *cine sau ce are alegerea, judecata sau conducerea?* **Acestea le are Prima Cauză, sau Spiritul.** Dacă ne ducem cu gândul înapoi, departe, dincolo de începutul a tot ce este format, suntem forţaţi să tragem concluzia că Universul trebuie să fi fost creaţia gândului. Ştiinţa cunoaşte faptul că Pământul nu s-ar fi putut forma singur. O proprietate importantă a materiei este inerţia, adică ea nu are

puterea de a se mişca prin ea însăşi în nici un fel. Asupra materiei trebuie acționat de către o formă de energie din afara ei - şi acesta este gândul, singura formă de energie din Univers care nu este materie. **Gândul este produsul Inteligenței, deci putem presupune fără grijă că, înainte de a lua formă materia, trebuie să fi fost o Inteligență care a putut cauza această condensare în formă. Unii numesc această Inteligență, Dumnezeu.** Numele nu importă - importanță are faptul că există.

Această Inteligență acționează în două feluri: mai întâi ca Inteligență creatoare selectivă, care hotărăşte ceea ce voieşte să se facă; în al doilea rând, ca o Inteligență care se supune şi îndeplineşte dorințele Inteligenței creatoare. Această Inteligență secundară acționează întotdeauna şi integral ca Lege, având toată cunoaşterea necesară de a construi orice este de făcut, dar lucrând totdeauna după un model prestabilit, de la care nu are puterea de a se abate. Dacă s-ar abate, nu ar exista nici o Lege în Univers şi rezultatul lor ar fi un haos. Universul este produsul unui gânditor, care gândeşte matematic.

Acest gânditor, sau Dumnezeu, este indivizibil, unic, dar manifestarea să poate fi separată în trei părți pentru a înțelege mai bine cum acționează. Avem, deci, acest Dumnezeu Unic, acționând pe trei planuri de vibrații; astfel avem Dumnezeu ca Spirit, cea mai înaltă şi cea mai puțin tangibilă vibrație dorind să creeze un univers al formelor. Pentru Spirit, a dori este a crea. Integrat în acest Spirit există marea substanță amorfă a Universului, care ar putea fi pe drept numită corpul lui Dumnezeu. Asupra acestei substanțe, caracterizată prin inerție, trebuie să acționeze o forță din afara să. Este vibrația cea mai joasă şi cea mai tangibilă. Prin urmare, Spiritul foloseşte Mintea ca să acționeze ca Lege spre a modela şi forma Universul ca materie densă aşa cum îl cunoaştem. Vibrația Minții fiind mai mică decât aceea a Spiritului, o face să fie subordonată Spiritului şi, fiind la rându-i mai înaltă decât cea a materiei, face ca materia să fie supusă ei. Prin urmare, Dumnezeu ca minte ar putea fi înțeles ca vibrație de mijloc. Astfel, Spiritul îşi exprimă voința, iar Mintea se supune necontestat să modeleze materia în forma concepută şi deținută numai de Spirit.

Oricum, omul este în mic ceea ce Dumnezeu este în mare, la rândul lui el fiind o trinitate similară. *Omul este material prin corpul său şi deci una cu Dumnezeu în cea mai joasă dintre vibrații. Apoi el este un gânditor, mintea lui făcându-l să fie una cu Dumnezeu în planul mental; şi este spiritual, fiind una cu Dumnezeu la nivelul cel mai înalt de vibrații.*

Este necesar, mai înainte de a aprofunda acest modus operandi al vindecării, să înțelegem în mod clar că trupul omului este făcut din marea substanță amorfă care este materia primă a Universului însuşi, care a fost numit corpul lui Dumnezeu. Prin urmare, corpul omului nu este deloc un lucru ticălos. El este un templu sacru în care sălăşluieşte Spiritul şi prin care Spiritul acționează folosind Legea Minții. Este adevărat, corpul uman este de o vibrație mai joasă decât spiritul sau mintea, fiind mai dens, dar în acelaşi timp este substanța spiritului şi dacă

nu prindem în toată claritatea acest adevăr, vom pierde mult din cunoştinţele necesare vindecării.

Mintea omului este mintea lui Dumnezeu. Psihologul ne spune că mentalitatea umană se împarte în două nivele; nu două minţi, ci două faze ale unei singure minţi, numite fie conştient şi subconştient, fie obiectivă şi subiectivă. **Mintea obiectivă a omului este Mintea raţiunii, a alegerii, a dirijării, şi nu creează atât de mult cât dirijează activitatea creatoare. Mintea subiectivă este Mintea creatoare; este acea profunzime enormă a inconştientului în care sunt depozitate toate amintirile gândirii şi acţiunile trecutului, care nu dispar chiar dacă nu pot fi chemate în mod conştient, dar care plutesc la suprafaţă în vise şi complexe.**

Mintea subiectivă este aceea care conduce diversele activităţi ale corpului. Nimic în Univers nu se poate desfăşura fără Minte şi acest adevăr este valabil şi pentru corpul omenesc. ***Mintea subiectivă este aceea care face inima să bată, menţine procesul respiratoriu al plămânilor, stimulează acţiunea digestivă, menţine temperatura corpului, dirijează transportul de energie nervoasă şi altele, pe care le îndeplineşte uşor şi fără efort.***

Motivul pentru care mintea subiectivă a omului poate face toate acestea este acela că ea este de fapt o parte din Mintea Subiectivă Universală.

Atunci când înţelegem că nu există decât o unică Minte Universală în întregul Univers şi că omul este el însuşi din această Minte, ne putem da uşor seama că Mintea care a creat pentru prima dată celulele corpului poate tot aşa de bine şi de uşor să facă alte celule noi impregnate cu forţă vitală. Şi dacă înţelegem că această Minte Subiectivă Universală construieşte totdeauna conform unui model pus la dispoziţie de Spirit, ne dăm seama uşor cum omul poate pune în mişcare această Lege a Minţii în direcţia dorită, când a înţeles că toată puterea universului aşteaptă ca el însuşi să se recunoască drept spirit, având privilegiul de a-şi spune cuvântul care dirijează Mintea să urmeze modelul pe care îl pune în faţă.

Mintea obiectivă sau conştientă a omului corespunde cu Spiritul divin. Prin aceasta nu se înţelege că gândirea conştientă (mintea) este perfectă - ştim că uneori este diabolică - dar omul este spirit în sensul că are puterea să raţioneze, să aleagă, să selecteze, precum şi abilitatea de a dirija Mintea subiectivă în direcţia hotărâtă. Un exemplu îl constituie cazul când hotărâm să ne trezim la o anumită oră dimineaţa, ceva mai devreme decât de obicei (ceea ce constituie o alegere conştientă); exact la ora fixată, Mintea subiectivă ne scoală, adesea cu câteva secunde înainte de a suna deşteptătorul. Se înţelege deci că omul, ca spirit sau minte obiectivă, se serveşte de mintea subiectivă, care se supune alegerilor sale conştiente.

Sufletul este una cu Mintea Subiectivă. *Sufletul Universal este Mintea Subiectivă Universală. Sufletul individual este mintea obiectivă individuală şi poate că cea mai importantă caracteristică a să este supunerea absolută faţă de Spirit. Nu are nici o dorinţă sau preferinţă proprie, rămânând totdeauna la dispoziţia Spiritului.* În aceasta nu există nici o constrângere. Există numai egalitate. Se aseamănă cu un cămin fericit în care fiecare partener îl consideră pe celălalt egal.

Unul din lucrurile greu de sesizat pentru unii este acela că Mintea Universală, atotputernică prin toate puterile Divinității, voieşte să fie la dispoziția omului şi să intre în acțiune în direcția pe care el doreşte s-o indice. Când suntem pătrunşi de acest adevăr şi putem pune în mişcare Legea în folosul nostru propriu, descoperim că avem de-a face cu o forță care - deşi atât de formidabilă încât ar putea să ne sfărâme - se supune în întregime voinței noastre. Nu trebuie să existe nici o superstiție şi nici o teamă când venim în contact în acest mod cu Legea Minții.

Această considerabilă forță de vindecare nu este o persoană - de fapt este un Principiu, este singurul principiu din Univers. Legea Minții răspunde la o inteligentă folosire a forțelor sale. Puterea să creatoare se îndreaptă în orice direcție dorim, singurul lucru cerut fiind acela de a fi respectate legile mecanismului său, ale modului său de a acționa. Vom afla mai târziu care sunt aceste legi, dar pentru început putem fi încredințați că, de fapt, chiar în clipa de față există un flux de forță universală dedicată folosului nostru. Mai mult, nici nu trebuie să ne rugam de acesta, să-i cerem, să-l implorăm sau să ne chinuim pentru el. Tot ce avem de făcut este să-l recunoaştem şi să fim convinşi că există pentru îmbogățirea vieții noastre, pentru sănătatea noastră, fericirea şi prosperitatea noastră. După cum am mai arătat, această Lege nu trebuie abordată cu teamă sau spaimă, fiind o Lege naturală, nu o persoană. Mai putem înțelege că, deşi este impersonală, posedă o inteligență infinită şi nu are nici o dorință proprie; este în întregime neutră. Este gata, la comanda omului, să-i acorde puterea să creativă, şi cu toate acestea nu posedă o conştiință de sine, ca şi legea electricității. Dar nu trebuie să ne închipuim, pentru acest fapt, că nu posedă o inteligență. Din contră - cum am mai arătat - are o inteligență infinită.

Mintea Universală nu pune nici o limită şi omul poate merge cât de departe doreşte, sau poate să stea pe loc. Singura limită este aceea creată de el însuşi, deoarece este liber să decidă singur şi nimeni altul nu o poate face pentru el, ceea ce face el însuşi fiind acțiunea lui şi numai a lui.

În călătoria descoperirii de sine, el este propriul comandant al propriului sau vas şi este singur răspunzător de oprirea din cursă, ca şi un navigator solitar. Deci este răspunderea omului aceea de a-şi alege propria destinație, iar puterea motrice pentru a-l duce acolo este furnizată de această Lege impersonală. Numai când s-a pătruns de acest adevăr fundamental, el este pregătit să-şi coordoneze propriile sale forțe şi să se bizuie pe Mintea Cosmică pentru a păstra motoarele în funcțiune în timp ce el cârmeşte nava.

Şi tot atât de impersonal cum răspund motoarele navei comenzilor precise, şi Legea Universală a Minții răspunde comenzilor conştiente ale omului.

Înțelegem că trăim într-un Ocean de Minte subiectivă. Ceea ce ne înconjoară o numim Minte Subiectivă Universală - ceea ce foloseşte o numim Minte Subiectivă Individuală, dar amândouă sunt absolut identice. Cu cât suntem mai capabili să concepem mai bine să folosim Mintea Universală, cu atât mai puternic devine gândul nostru. Ființa umană îşi poate lărgi concepția despre forța disponibilă pentru a o folosi la infinit, iar dacă ne limpezim viziunea şi înțelegem în mod corespunzător, vom descoperi întotdeauna că există tot atât de mult din această forță cât poate accepta mintea noastră.

Nu trebuie să existe nici o teamă că s-ar putea atinge vreo limită care să depăşească universalul. Am putea, dacă am dori, să folosim totul din forța cosmică fără a o reduce cât de infim. Chiar dacă toate sufletele în viața ar fi suficient de conştiente, aşa ca toți să tragă maximum de forță din Universal, tot nu ar fi nici o diminuare în această putere, întrucât ea este infinită, nelimitată şi inepuizabilă.
Omul trăieşte într-o lume a simțurilor, fiind mărginit din cauza concepțiilor eronate pe care le are despre spațiu şi timp. El aplică termeni cantitativi lucrurilor spirituale, nereuşind să-şi dea seama că Dumnezeu nu are măsură. De fapt, toată Divinitatea umple întregul Univers, şi totuşi, totul din Divinitate este în fiecare Om. Mai mult decât atât, totul din Divinitate este în fiecare celulă a corpului, în cel mai plăpând organism, în fiecare fir de iarbă. Şi totuşi aceasta nu înseamnă că este divizată în bucăți; Dumnezeu, fiind indivizibil, se află în orice loc în orice clipă, în toată măreția să. Trebuie să ne eliberăm de o concepție materialistă a oricărui raționament care presupune divizarea în particule minuscule a Divinității în scopul de a impregna diversele organisme.
Este esențial să cuprindem în înțelegerea noastră acel adevăr fundamental că suntem pătrunşi de întreaga prezență a Divinității şi nu numai de o minusculă părticică din aceasta, pentru că atunci când ne trezim la semnificația că, este o concepție care zguduie imaginația. Prima data când cineva ajunge să-şi dea seama în conştiința sa de faptul că este impregnat de întreaga putere şi prezență a lui Dumnezeu, şi nu numai de o părticică, se trezeşte în el un sentiment de siguranță ce nu mai putuse fi resimțit până atunci. Când întrezăreşte intensitatea adevărului că întreaga Forță Universală se scurge prin corpul său, este capabil să rămână liniştit, în siguranță, complet lipsit de teamă la apariția vreunei maladii. Pentru că teama lui a fost complet creată de ideea ce şi-a format-o el însuşi că ar fi invadat de către un inamic puternic, crud şi nemilos; acesta este motivul pentru care nu a putut crede niciodată că mica sa mentalitate ar putea să înfrunte acest monstru al maladiei.
Acum însă el are un nou mod de a privi, o nouă imagine. Această boală-formă nu mai este o creatură amenințătoare. Toate lucrurile sunt relative. În fața Forței Universale de vindecare şi a Prezenței, forma-boală păleşte şi se diminuează, devenind în fața ochilor săi o apariție mică şi firavă, care încearcă să-l sperie. El îşi dă seama ce este de fapt, o imagine ce încearcă să-i ia imaginea realității. ***Omul ştie că de fapt singura realitate în Univers este Spiritul, că lumea materială, cu toate formele sale diferite, este numai o lume a umbrei, în timp ce adevărata lume este a Spiritului şi a Minții. Aşa că este eliberat de teama de o viață pentru boală, deoarece mai mare este EL, care este pentru noi, decât ei care sunt împotriva noastră.***
Omul nu trebuie să aştepte aşa numita revelație pentru a cunoaşte pe Dumnezeu. Fără îndoială că scrierile sacre ne-au spus multe despre Divinitate; dar nu suntem siliți să le acceptăm concluziile când ne violează rațiunea, sau când vin în conflict cu ceea ce noi singuri suntem capabili să observăm. Omul poate observa singur cum lucrează Inteligența în Univers şi astfel poate să-şi creeze propria-i credință în Forța Universală şi Inteligentă. Astfel, el construieşte pe o fundație pe care el însuşi a pus-o, mai degrabă decât pe una care a fost pusă de altcineva. Să considerăm Universul ca o demonstrație a

lucrului Inteligenței. Toată armata de corpuri cereşti evoluează prin spațiu ca o armată de soldați, fiecare urmându-şi cărarea fără urme prin milioane de mile de spațiu, fiecare exact la timpul său, ca şi cum ar fi conduse de degetele invizibile ale unui maestru de marionete.
Factorul invizibil care dirijează este Mintea Universală. Ea desfăşoară o înaltă ordine dată de Inteligență - Inteligența infinită - ce demonstrează o forță fără limite. Trebuie exercitată o imensă energie pentru a pune în mişcare aceste imense corpuri prin spațiu, totuşi aceasta se face în tăcere, cu siguranță şi certitudine, de către această Inteligență infinită care trebuie să fie Forța infinită.
La această Forță Inteligentă omul are acces, deoarece el este una cu această Minte Universală. Atâta timp cât el continuă să rămână orb la acest fapt, va continua să ducă viața unui sclav. Acea imensă Forță se află la dispoziția sa spre a fi folosită, dar nu se pune în mişcare până ce nu este solicitată de el. Când el înțelege şi admite faptul că aceeaşi forță care menține Universul în activitate este gata să-i mențină corpul în afara pericolului de îmbolnăvire, atunci poate şti că nu există boli incurabile - sunt numai oameni incurabili, şi aceasta deoarece ei rămân orbi la potențialul lor de vindecare. Aceia care gândesc că vindecarea lor depinde numai de propriile lor eforturi mentale, cum ar fi concentrarea, puterea voinței şi altele, vor fi dezamăgiți. Aceia, însă, care învață cum să permită acestei Inteligențe Universale să curgă în folosul lor, vor găsi eliberare şi vindecare.
Aceasta este, deci, Inteligența şi Forța pe care omul le poate pune în acțiune. Pe cât de puternică este pentru a menține în Univers armonia, tot atât de ascultătoare este la gândul şi cuvântul omului şi poate fi îndreptată către construirea sănătății perfecte, către fericire şi prosperitate, de către acela care i-a înțeles prompta ei reacție complet favorabilă. Aceasta este Legea Minții, a cărei forță o invocăm. Este mai mare decât orice ar părea că se opune dorințelor noastre.
Nimic din acest Univers nu are puterea de a ne frustra, deoarece suntem una cu Dumnezeu-Minte şi Dumnezeu-Forță.

CAPITOLUL II –

Cum gândul provoacă boala

Omul trăieşte în interiorul conştiinței sale şi nu în afară, în lumea exterioară. El nu-şi dă seama că s-a lovit de o obstrucție decât atunci când mesajul a fost transmis conştiinței sale prin intermediul nervilor. Lucrurile pe care le suferă omul, le suferă în interiorul conştiinței sale, atunci când nervii îi raportează senzația.
Trebuie să înțelegem adevărata relație dintre Minte şi Trup pentru a vedea din ce este făcută aserțiunea că stările mentale sunt responsabile acționând printr-un corp.
Acesta este un adevăr fundamental, ce trebuie să fie acceptat dacă voim să existe vindecare mentală şi spirituală.

Corpul însuşi este rezultatul activităţii minţii, este modelat de către minte şi modificat de către MINTE.

Modificările fizice de natură superficială pot fi observate dacă se urmăresc schimbările din stările mentale.

Se ştie încă de mult că ulcerul gastric, astmul, afecţiuni ale pielii, tulburările cardiace şi altele sunt cauzate de deranjamentul mental care se manifestă pe o perioadă de timp.

Se afirmă că stări emotive adverse opresc producţia de celule roşii sangvine, ducând astfel la anemie; de asemenea, o mare parte din aşa numitele indigestii nervoase sunt indigestii emotive.

Se pune întrebarea dacă stările fizice pot fi corectate prin modificarea stării mentale. Oamenii de ştiinţă afirmă că s-au văzut cazuri de vindecări ale unor afecţiuni ca: erupţii cutanate, stări de răceală provocate de frustraţii ale unor necesităţi fiziologice (dragoste, relevare, etc.) prin tratamente mentale corespunzătoare. De asemenea, se afirmă că sinuzita, polipoza nazală, colita şi stările nervoase pot avea originea în stări mentale. Recent, revista "Physician" din New-York a publicat un articol în care s-a raportat că sistemul nervos autonom (SNC), sub influenţa gândirii negative, declanşează curgerea excesivă a unor anumitor fluide apoase în ţesuturi şi membrane. Operaţiile, medicamentele şi dieta vor îndepărta excesul de fluide, dar - afirmă mai departe articolul - mintea în mod obişnuit îndeplineşte o functie de umplere din nou, şi deci nu există un tratament eficient până ce mintea nu este schimbată cu una de încredere.

Cum se poate ca mintea să aibă forţa de a influenţa stări fizice până într-atâta încât să conducă la îmbolnăvire? Aceasta se datorează faptului că omul gândeşte nu numai cu creierul, ci şi cu întreg corpul, organismul. Fiecare celulă în parte - oricât de mică - este o scânteie infinit de mică a Minţii.

Nu există în întreg Universul un singur punct care să nu fie locuit de către Minte, prin urmare nu există nici un singur atom în corpul omenesc care să fie despărţit de acţiunea mentală nici măcar pentru o clipă.

Omul este atât de obişnuit să gândească pe două planuri - fizic şi mental - încât îi vine greu să conceapă că amândouă sunt în realitate un singur plan. Într-adevăr, trupul este Minte condensată în formă fizică, aşa cum este şi Spirit condensat în formă. Activitatea Mentală nu poate fi despărţită de manifestarea fizică, deoarece manifestarea fizică este manifestarea mentală. Într-un sens, ceea ce Mintea gândeşte, corpul gândeste, ceea ce corpul gândeşte, el devine. Fiecare condiţie mentală se înregistrează în corp, şi când mintea se modifică, se produce o schimbare corespunzătoare în corp, o reflectare exactă a gândirii modificate.

Boala este o idee deformată care şi-a asumat dominaţia. În sensul cel mai veridic este incorect să se spună că boala este "cauzată de minte"- forma distorsionată ce o numim boală fiind numai gândul-formă distorsionat în stare vizibilă. Problema este deci în primul rând o chestiune de gândire şi la fel este şi soluţia. Controlul bolii este mental, deoarece însăşi boala este mentală. Corpul nu are puterea să genereze el însuşi boala, care este numai umbra aruncată de minte, şi mintea sănătoasă va proiecta un corp sănătos.

Fiecare celulă creată de corp este un gând, în formă, fie negativ, fie pozitiv şi având substanţă. Celulele sunt însuşi gândul. Gânduri de sănătate înseamnă celule

sănătoase, gânduri de boală înseamnă celule bolnave. Este necesar să fim foarte siguri de acest adevăr dacă intenţionăm să creăm corpului o condiţie de sănătate abundentă.
Când socotim că celulele corpului sunt create cu viteza fulgerului, putem înţelege că ele sunt gândire în formă. Ca un singur exemplu, se poate arăta că globulele roşii sunt construite într-un ritm de 150.000 pe secundă şi în mod normal dispar în acelaşi ritm. Raportând acest exemplu la alte ţesuturi ale corpului, ne putem da repede seama că acest organism, pe care-l numim om, este un vârtej dinamic de energie gândită pe care mintea, fără încetare, îl face să ia formă. Se poate spune, deci, că controlul afecţiunii constă în controlul gândirii şi că pentru a schimba o condiţie fizică trebuie mai întâi schimbată gândirea. Prin urmare, căutăm o tehnică să ne dea posibilitatea de a schimba caracterul fluxului conştiinţei. Într-un alt capitol vom ajunge la acest subiect, dar la acest stadiu este suficient a repeta că tehnica nu constă în forţa voinţei, "concentrare" sau în a repeta "zi de zi, în orice fel, îmi merge din ce în ce mai bine". Constă într-o unificare conştientă cu Inteligenţa Universală, care niciodată de la sine nu are vreun gând de boală, şi există o foarte precisă tehnică prin care ne putem conduce pe noi înşine la această unificare.
Boala este dovada exterioară a unei tulburări interioare. Sănătatea este semnul exterior al unei minţi integrate. Putem spune că în viaţa noastră nu apare nimic decât ceea ce atrage o gândire intensa şi este greşit să se creadă că Divinitatea ar fi aceea care ar da o boală. S-a mai arătat faptul că Mintea Universală este în întregime neutră, nu are nici o dorinţă personală, se manifestă printr-o lege impersonală. Este dirijată în acţiune de către dorinţa noastră, exprimată sau nu, dacă este îndeajuns de intensă şi clară, aşa ca să devină dominantă. Spiritul este personal, dar Legea este impersonală. Este Legea gândirii, aşa cum este şi legea electricităţii care, fără nici o emoţie şi cu totul impersonal, poate ucide un om care atinge un fir neizolat, după cum tot atât de repede poate să-i prăjească pâinea, deoarece nu cunoaşte altceva decât să funcţioneze potrivit legii acţiunii sale.
După cum s-a mai subliniat, **omul este pe drumul descoperirii de sine.**
Lui îi revine îndatorirea de a descoperi înţelesul Universului în care trăieşte şi el va suferi atâta timp cât nu va realiza aceasta. Copilul va suferi de zgârieturile pisicii până când va învăţa că nu trebuie să o tragă de coadă. Legea îi apare întotdeauna crudă aceluia care nu o înţelege şi în consecinţă acţionează contrar acesteia. Toate legile ne sunt stăpâne atâta timp cât nu le înţelegem; când însă le pătrundem semnificaţia, ele devin gata de a ne servi.
Acela care îşi permite să se satureze de o gândire distructivă, îşi va atrage o manifestare fizică distructivă. Aceeaşi Lege a Minţii care îi produce omului boala, îl va face să se însănătoşeasca. Boala nu este o pedeapsă pentru păcat, ci o consecinţă a înţelegerii şi folosirii greşite a Legii Minţii. Elementul personal între Dumnezeu şi om nu intră deloc în discuţie în sensul condamnării sau pedepsirii. Aşa că argumentul că Divinitatea este crudă şi pedepseşte cu boală, este o judecată incorectă.
Principiile vindecării spirituale sunt astăzi bine cunoscute şi răspândite, şi s-au făcut cunoscute motivele atât ale rezultatelor bune cât şi cele ale eşecurilor în cazuri izolate.

Vindecarea mentală şi spirituală s-a transformat din formă de cult, cum era în trecut, în ştiinţă şi s-a dezvoltat ca urmare a rezultatelor pozitive obtinute şi mai ales datorită modificărilor în ceea ce priveşte originea bolilor, schimbând-o din planul fizic în cel mental şi spiritual. Acest mare salt nu a fost deloc uşor de realizat, cu toate acestea s-a ajuns, de la concepţia vagă privind originea bolilor, la precizia de astăzi. ***Acum ştim că condiţiile fizice sunt o reflectare a stărilor mentale şi că pot fi modificate fără intervenţia unor mijloace materiale, prin simpla schimbare a procesului de gândire.***

Odată ajunşi la concluzia că există o Minte Universală Unică - fiind etern pace, linişte, putere, iubire, credinţă, armonie, expansiune, sănătate şi desăvârşire, obiectul nostru este de a aduce ceea ce numim minte individuală la o stare de unificare cu Mintea Unică.

Astfel, de vreme ce Mintea Universală este veşnic netulburată de forţe ostile, şi nu recunoaştem niciodată existenţa a altceva ce nu este ca ea însăşi, atunci mintea noastră, făcând parte din acea Minte Unică, nu poate experimenta nimic din ce nu este experimentat de acea Minte. Acesta este numai un punct în vindecarea mentala şi spirituală, dar arată o diferenţă, a cărei explicatie este adesea căutată prin întrebarea: "În ce constă diferenţa între metoda aceasta şi psihologie?"

CAPITOLUL III –

Principiul Vindecării Universale

Este evident că există în Univers un principiu de vindecare independent de orice tratament cu medicamente urmat de om. Exista o rivalitate între diferitele şcoli de vindecare pe plan uman, fiecare dintre acestea pretinzând că deţine metoda unică şi că celelalte trebuie eliminate din practică. Dacă lucrurile ar sta aşa, atunci acea metodă unică ar trebui să asigure vindecarea, iar celelalte metode competitive să nu ducă la vindecare. Cum acesta nu este cazul, vom ajunge la un rezultat mult mai potrivit în cercetarea noastră privind calea de vindecare reală, dacă ne vom strădui să descoperim ce posedă aceste metode materiale şi care dintre ele produce vindecarea eventuală a pacientului.

Toate vindecările primite (IV) erau mentale. La începutul existenţei omului, se credea că boala este invadarea corpului de spirite rele, pe care încerca să le alunge vraciul comunităţii prin diverse incantaţii sau cu ajutorul unor plante ce posedau proprietăţi medicinale, obţinându-se unele rezultate pozitive. Cu timpul, cunoştinţele căpătate s-au înmulţit şi s-au format specialişti - în ierburi sau incantaţii - şi astfel au apărut două profesii: aceea de medic şi aceea de preot. În mileniile care au urmat, ştiinţa medicală a făcut mari progrese, aducând noi şi noi cunoştinţe în folosirea plantelor medicinale, aşa că astăzi constatăm că ştiinţa medicală ocupă o poziţie ce impune respect. Cele două şcoli ce s-au format cu timpul şi există în prezent - alopatia şi homeopatia - adică, prima, tratare cu doze mari de medicamente, iar a doua, tratare

cu doze infinit de mici, au creat adepți şi practicieni, fiind susținuți de cei în cauză, când una când cealaltă, dar cu preponderență şcoala alopată.

Între timp, cam pe la mijlocul secolului al XIX-lea, s-a intercalat o nouă metodă şi anume aceea a vindecării prin stimularea mecanică a circulației sangvine şi limfatice, excluzând folosirea medicamentelor de orice fel, deoarece boala ar fi cauzată de o lenevire a funcțiilor organice vitale. Pe lângă această a treia şcoală - a osteopatiei -, a mai apărut la sfârşitul secolului trecut o a patra, aceea a chiropracticii, care susține că maladiile se datorează unor strangulări ale nervilor la ieşirea din canalul vertebral, cauzând o scădere a fluxului nervos în părțile afectate.

Deşi fiecare dintre aceste şcoli are ceva ce produce rezultate pozitive, totuşi niciuna nu este unica deținătoare a unei metode infailibile, ***fapt ce ne conduce la ideea că trebuie să existe un principiu unic de vindecare ce stă la baza tuturor metodelor, fără ca acesta să fie proprietatea exclusivă a vreuneia din ele.***

Care să fie acest principiu fundamental de vindecare?

Acesta este Inteligența Divină, Mintea lui Dumnezeu, care saturează orice particulă de materie din Univers. Nu trebuie să fim nici suspicioşi în atitudinea noastră față de Mintea Divina, nici nu-i nevoie să adoptăm o comportare de smerenie la pomenirea cuvântului Mintea Divină. Această Minte este inteligența care ține laolaltă atomii din stâncă sau face ca seva să urce prin tulpina copacului. Nu este ceva care să fie abordat cu spaimă şi cu plecăciuni, ci ceva care trebuie descoperit în tot ce există, căci omul, privind în față Natura, priveşte la fața Divină. Poate că el ignoră aceasta sau chiar o neagă, dar rămâne valabil faptul că universul poate fi numit templul lui Dumnezeu.

Cu toate interpretările date de teologi de-a lungul timpurilor, un fapt rămâne de netăgăduit, şi anume că Dumnezeu este Minte Impersonală şi Spirit Personal, şi că activitatea Lui ca Minte este o chestiune de lege fixă şi neabătută. Cutremurele şi tunetele nu sunt pedepse pentru păcate, ci reprezintă mişcarea materiei în baza acestei Legi. Acest fapt nu este o aserțiune senzorială şi trebuie să ştim să ne tratăm pe noi şi pe alții atunci când vom înțelege cum acționează Legea Divină.

Vechiul Testament este plin de exemple de vindecare mentală şi spirituală. Apoi a venit Isus, care a lămurit lumea că orice boală este rezultatul unor stări mentale dereglate. El a propovăduit că atunci când aceste stări mentale sunt corectate, starea fizică a bolnavului dispare. Învățătura sa cuprinde mai mult decât atât, dar aceasta este de ajuns pentru scopul nostru.

La acest punct putem intercala faptul că medicina modernă aduce în actualitate teza lui Isus şi se străduieşte să corecteze stările mentale dereglate care sunt cauza reala a bolilor. După cum este adevărat că Isus a adus un mesaj de viață interioară spirituală, este şi mai adevărat că miezul şi baza doctrinei sale au fost trecute cu vederea şi ascunse de către conglomeratul de dogme teologice.

Isus ne-a învățat că mintea omului este una cu Mintea Divină şi ca, atâta timp cât omul merge cu Mintea Divina, nu este posibil să mai apară vreo fricțiune, frustrare sau dezacord. Stările mentale ale omului pot ridica piedici în calea către Mintea Divină, şi când se produce aşa ceva, omul suferă. Pe scurt, Isus ne-a învățat că

omul este trinitate, activând pe trei nivele într-o singură ființă. Dacă ni-l putem închipui pe om reprezentat de trei cercuri concentrice, ne putem face o părere mai bună despre viziunea lui ISUS.

El a învățat că omul, în cercul interior care ar reprezenta centrul făpturii sale, este esență spirituală, sau ființă divină. Acest centru este ca şi Dumnezeu, niciodată bolnav, suferind sau limitat în vreun fel, totdeauna în perfectă sănătate şi fericire, în pace deplină şi cu totul în armonie cu Universul şi cu tot ce există în acesta, ceea ce constituie o parte neschimbătoare din ființa umană. Nimic nu-l tulbură aici, nu-l poate vreodată răni sau înfrânge. Din acest centru spiritual vine vindecarea şi tot din el se dezvoltă ştiința stăpânirii vieții. Este lumea să interioară, a cauzelor.

Al doilea cerc, sau intermediar, este acela al minții, iar cercul exterior reprezintă corpul fizic al omului şi toate posesiunile sale materiale. **Acest cerc periferic reprezintă lumea de efecte personale ale omului. Calea prin care cauza devine efect este mintea. Omul posedă puterea de a alege. El poate să-şi îndrepte gândurile în afară, către cercul exterior, precum şi în interior, către cercul central. Dacă stările lui mentale sunt lăsate să se complacă în cercul său exterior, cu afecțiunile, suferința, sărăcia şi privațiunile sale, aceste lucruri sunt menținute datorită forței creatoare a gândului.**

Dar dacă omul foloseşte puterea să de a alege să meargă mână în mână cu pacea, perfecțiunea, armonia interioară, aceste calități se vor manifesta în viața lui dinafară, pentru că mintea omului posedă putere creatoare. Fiecare experiență este mai întâi o idee păstrată în minte, şi tot ceea ce ne privează de bucurie şi fericire de asemenea a fost o idee. Mintea este în întregime neutră în activitatea să creatoare. Ea lucrează fără întrerupere, chiar şi atunci când dormim, transformând în realitate tot ceea ce primim ca idei mentale.

Orice afacere, întreprindere, cămin, a fost mai întâi o idee în mintea fondatorului. Orice boală este mai întâi o idee în mintea gânditorului. Pierderea unui serviciu sau a unui prieten, sau a siguranței, este mai întâi de toate o idee păstrată în minte. Omul uneori obiectează la astfel de afirmații, căci el nu a fost întotdeauna îndeajuns de atent pentru a-şi putea da seama de calitatea gândului său. Un gând este uneori numai o sclipire de o clipă, mai înainte de a fi depozitat în profunzimea minții subiective. Odată ajuns aici, sub nivelul conştiinței, nu mai este recunoscut de individ care, uneori, neagă indignat că i-ar fi trecut prin minte un asemenea gând. Dar asupra acestui gând lucrează neîntrerupt Legea Minții şi continuă să emită stări de simțăminte pentru care nu avem totdeauna explicații. Însă putem afirma ca adevăr că niciodată nu se mai manifestă în viața de dinafară decât numai ceea ce s-a acceptat şi depozitat în Subiectiv, care este mai mult decât un depozit mental - este însăți uzina care prelucrează continuu, transformând cauzele în efecte, potrivit unei legi invariabile. Calitatea omului de a putea alege îi dă posibilitatea de a gândi fie ca un înger, fie ca un demon, ca un şef sau ca un sclav. Orice alege ca gând, mintea va transforma în creație ce se va manifesta.

Isus a accentuat necesitatea de a păstra mintea îndreptată către centrul spiritual şi a insistat că, dacă se procedează astfel, perfecțiunea spirituală se va scurge prin mentalitate în fizic. În mod contrar, dacă starile sale mentale sunt ocupate cu lumea

de afară a stărilor fizice corespunzătoare (schimbătoare), el va continua să resimta ceea ce a contemplat. Este un mare adevăr în aceasta şi care, din păcate, prea adeseori trecut cu vederea. Ori de câte ori atenţia omului este deviată de la Centrul Spiritual etern, sănătos, de neînvins şi care este însăşi imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu în om, ori de câte ori mintea omului se abate de la conştiinţa acestui Centru Divin, atunci şi numai atunci pot apărea manifestări fizice de boală. Metoda de vindecare a lui Isus consta în a nega realitatea aparentă a patologiei exterioare şi în afirmarea realităţii de perfecţiune interioară a omului.

Aceasta este metoda folosită astăzi de practicienii şi consultanţii mentali şi spirituali. Ceea ce trebuie bine clarificat totuşi, este că tratamentul se produce în întregime în mintea practicianului. El nu foloseşte puterea voinţei asupra pacientului. El nu încearcă să influenţeze mintea pacientului, ci numai desfăşoară o explicaţie a procesului de gândire, în scopul de a clarifica înţelegerea pacientului. Când ajungem la metodele în sine folosite în tratamentul mental, vom vedea că întregul efort al practicianului în timpul tratamentului este de a se convinge el însuşi - în afara celei mai slabe urme de îndoială - că persoana pentru care lucrează este perfectă, şi să înlăture din propria minte orice credinţă de imperfecţiune în ce priveşte pacientul. De vreme ce vedem probe ale Inteligenţei Cosmice acţionând până departe printre astre, suntem încredinţaţi că ne înconjoară un imens Ocean al Minţii care există în infinit; că această Minte este singura Minte din Univers şi că atunci când gândim o facem folosind această Minte. Ceea ce numim minţi individuale sunt în realitate numai nişte picături infime din acest Ocean al Minţii. Totuşi, ele sunt însăşi această Unică Minte.

Pacientul vine la practician plângându-se că este bolnav. Acest fapt pentru sine este o realitate, de vreme ce dovada îi vine pe calea simţurilor. Practicianul ştie că proba simţurilor apare reală, dar nu aceasta este realitatea fundamentală. Realitatea fundamentală este Spirit neschimbător. Dându-şi seama că pacientul are o imagine distorsionată asupra sa şi a condiţiei sale, practicianul trebuie să vindece falsa credinţă. El îl convinge prin argumente, credinţă şi înţelegere, de falsitatea părerii ce o are pacientul despre el însuşi. El trebuie să se ferească de falsa credinţă cu care vine pacientul, întocmai cum salvatorul se fereşte de mâinile celui care se îneacă, să nu-l prindă. Convingându-se pe sine însuşi de perfecţiunea spirituală a pacientului, el pune în mişcare un gând adevărat care se opune gândirii false a pacientului. Amândoi făcând parte din Mintea Unică, practicianul ştie că pacientul îşi dă seama de ceea ce el însuşi cunoaşte în ce priveşte perfecţiunea spirituală a bolnavului, chiar dacă această cunoaştere momentan se află numai în subconştientul pacientului şi deci este încă necunoscută. De îndată ce gândul imperfect al pacientului a fost înlocuit cu gândul perfect al practicianului, vindecarea nu întârzie să se producă.

Aceasta este unica metodă folosită de Isus. El nu s-a bizuit de loc pe concentrare, pe puterea voinţei, pe sugestie, hipnotism sau oricare alte procedee psihologice bine cunoscute. El punea întotdeauna în acţiune suprema Lege a Spiritului, având imaginea propriei sale reflecţii ca o imagine perfectă, proiectată asupra Minţii, care la rândul ei transformă aceste reflecţii ale imaginii perfecţiunii în corpul şi mintea pacientului.

S-ar putea pune întrebarea dacă practicianul foloseşte, procedând astfel, o formă subtilă de sugestie. La aceasta se poate răspunde că, dacă pacientul numai îşi închipuie că ar avea o tulburare şi că practicianul îşi imaginează numai că l-a vindecat, atunci întregul procedeu ar fi o experienţă ireală, un fel de vis. Trebuie să existe vreo lege în virtutea căreia rezultatele fizice sunt introduse de către practician în pacient.
Această lege poate fi pe scurt formulată astfel: ***Imaginea mentală este realitatea, iar forma exterioară este, pur şi simplu, proiectarea acestei realităţi. De vreme ce Mintea este mai veche decât corpul, atunci ea a creat corpul, care este în întregime refăcut la fiecare câţiva ani, în timp ce Mintea rămâne neschimbată, reamintindu-şi experienţele din copilărie - să zicem - după 70 de ani. Atunci, Mintea, trebuie că este Cauza, iar corpul e efectul. Mintea trebuie că este substanţa iar corpul este umbra ei. Umbra este totdeauna determinată de caracterul substanţei şi, prin urmare, condiţiile fizice care urmează tratamentului sunt neapărat o copie a convingerii mentale deţinute mai întâi de practician şi, mai curând sau mai târziu, acceptată şi de pacient. Trebuie să existe o acceptare mentală desăvârşită a sănătăţii complete a pacientului, atât din partea practicianului, cât şi din partea pacientului. Atunci când pacientul îşi aplică singur tratamentul, bineînţeles că trebuie să-şi reprezinte mental acceptarea şi conştiinţa perfecţiunii.***
Sute de cazuri autentice sprijină afirmaţia că Mintea modelează corpul. Unii devotaţi catolici au reuşit să-şi producă răni sau semne pe corp practicând aşa-zisa "contemplare a rănilor lui Isus". Dacă această Lege a Minţii va lucra împotriva tendinţei naturale, producând ţesuturi morbide în loc de sănătoase, cu atât mai multă încredere ar trebui să avem atunci când abordăm problema schimbării ţesuturilor morbide în unele sănătoase.
Persoana care înţelege puterea şi tendinţa acestei Legi a Minţii are la dispoziţia sa o sursă de energie bazată pe o forţă intelectuală ce-i aparţine numai sieşi, şi nu pe vreun presupus dar al vindecării, acordat lui ca individ, ci este ceva cu mult mai măreţ decât orice se poate imagina, şi anume este Inteligenţa Cosmică, dedicată folosirii de către el şi dirijată de către sine. Iată de ce noi spunem că un tratament este "o mişcare bine definită a gândului într-o anumita direcţie în scopul de a obţine un anumit rezultat, reflectându-se în forma materială". Acest dar nu este specific unor favorizaţi ai sorţii - el este acordat oricui - dar nu îi aparţine decât atunci când acceptă mental adevărul că totuşi îi aparţine şi trece la punerea lui în acţiune.
Iată de ce se poate afirma că nu exista boli mari sau mici, grele sau uşoare, vindecabile sau nevindecabile. Avem de-a face cu o Forţă şi o Inteligenţă care nu ţine seama de noţiunile mare sau mic, conduce cu uşurinţă întregul Univers. Mărimea sau micimea sunt termeni relativi. Ceea ce este mare pentru inteligenţa limitată, este mic pentru Inteligenţa Infinită.
Medicul materialist, necunoscător al acestei Legi a Vindecării, este limitat în propria-i dibăcie şi putere a medicamentului ce-l administrează pacientului. El trebuie să pună mai întâi un diagnostic precis, deoarece acesta este baza tratamentului său. Trebuie să aleagă deci cu mult discernământ medicamentul său, sau modalitatea ce se potriveşte

diagnosticului. Atenția lui este îndreptată spre efectele fizice, pe care alți medici materialişti le-au făcut cunoscute în trecut.
În contradicție cu procedeele medicului materialist, noi încercăm să ne scuturăm de trecut, deoarece acesta ne leagă cu lanțurile îndoielii şi, cu toate că navigăm pe o mare necunoscută spre o lume nouă, avem ca dicton îndrumător: **"Suntem întruparea a ceea ce gândim". Orice poate mintea să conceapă, poate fi realizat.** ***"Îngerii citesc autobiografia omului în structura sa" (după Swedenborg).***

CAPITOLUL IV –

Cum se formează o credință puternică

Poate cea mai mare dificultate întâmpinată de acela care încearcă să pătrundă în domeniul vindecării mentale şi spirituale este sentimentul lipsei de încredere. El spune: "Cred că acest lucru este adevărat, şi văd că lumea pare a avea multă încredere în el, dar eu sunt sceptic din fire, căci nu mă simt capabil să ajung la o credință mai puternică, oricât de mult m-aş strădui."
Aceşti oameni pun căruța înaintea calului. Credința nu este o stare emotivă ce se realizează la comandă. Nu este ceva ca aerul pe care îl pompezi într-o anvelopă şi apoi porneşti la drum. Credința nu constă în sentimentul pe care îl dezvoltăm. Credința se bazează întotdeauna pe scopul ei şi când obiectivul este destul de important, nu se mai pune problema credinței. Ea urmează în mod firesc cunoaşterii. Mai întâi ajungem la cunoaştere şi numai apoi ne dăm seama că am căpătat şi credința, care a venit de la sine când a găsit un obiectiv substanțial pe care să se bizuie.
Orice fel de credință se bazează pe observare şi cunoaştere, şi se poate afirma că este destul de uşor să ajungi să te încrezi în această Lege a Vindecării. Credința nu este clădită pe nesiguranță sau pe revelații şi nu suntem obligați să acceptăm o scriere amară. Avem în fața ochilor noştri un exemplu concludent: corpul omenesc. Acesta, corect înțeles în activitățile şi îndeplinirile sale, procură baza pentru credință, care va face din fiecare un vindecător pentru sine şi pentru alții.
Corpul omenesc este cea mai minunată maşină construită vreodată. Este mai măreț decât cele 7 minuni ale lumii antice şi mai complex decât orice aparat construit de om. Reprezintă o recunoaştere vie a acțiunii desfăşurate de minte, căci îl observăm, este o probă clară de ceea ce înseamnă Inteligența Divină şi felul în care aceasta se manifestă, totdeauna conform unui plan complet, pornind de la Spirit; executorul creației, Mintea, urmează întocmai şi aduce la îndeplinire acest plan.
Totdeauna Mintea îşi oferă forța creatoare infinită aceluia care şi-a făurit un plan bine clarificat, pentru că această Minte nu ştie altceva nimic decât să lucreze conform planului, fiind Minte Subiectivă.

Inteligența ce s-a manifestat la construirea corpului este aceeaşi Minte care ştie perfect cum să repare, atunci când este necesar, structura pe care a clădit-o şi nu se poate concepe că, odată lucrul terminat, nu se mai interesează de el. Să nu uităm că Mintea sălăşluieşte în acest corp construit, pe care îl foloseşte ca vehicol şi instrument pentru propriile ei activități.

Atunci când în acest corp se produce o dereglare, nu este nevoie să ne rugăm de Minte ca să ne vindece - de fapt ea însăşi necesită un vehicol sănătos - iar ceea ce ne revine este de a-i prezenta planul perfect ce trebuie urmat pentru refacere, ea fiind forța executivă. Căci nu trebuie scăpat din vedere că această activitate de gândire, deşi foarte inteligentă - capabilă de a construi perfect orice structuri - este o inteligență care nu judecă.

Ea cunoaşte perfect tehnica construcției, dar totdeauna, ca să ducă la boală, trebuie să lucreze după un plan, şi tot aşa de prompt poate executa un plan care duce la sănătate.

Astfel, acela a cărui activitate de gândire este caracterizată printr-o gândire distructivă, ca temerile, ura, ranchiuna, invidia, discutarea sau absorbirea subiectelor de boală şi tristețe, creează un model de gândire pe care Mintea-l prelucrează - cu totul impersonal - în formă de boală. Datoria noastră este de a proceda la schimbarea acestui model de gândire cu altul în care să prevaleze sănătatea, iubirea, pacea, fericirea. În acest fel, Mintea va prelucra modelul gândire pozitiv - şi sănătatea, fericirea ce rezultă nu sunt un miracol, ci manifestarea deplină a Legii Universale.

Alexis Carell, în lucrarea să **"Omul, ființă necunoscută"**, se referă la faptul că această Inteligență va plasa celule chiar acolo unde nu sunt necesare. Un exemplu îl constituie experiența din laborator cu celule epiteliale - care sunt celule de protecție ale pielii - şi care, transplantate pe un alt mediu decât pielea, s-au dezvoltat tot în celule de protecție, ca şi cum ar fi fost pe piele, pentru că este în natura lor să se manifeste numai aşa. Acestea au fost desemnate de către Spirit ca celule de protecție. Prin urmare, Mintea, conform planului, le va folosi ca atare, indiferent dacă sunt pe piele sau în alt mediu.

Trebuie deci să se înțeleagă că, potrivit acestui mecanism, Mintea poate tot atât de uşor să distrugă corpul, cum poate să ni-l construiască. Astfel, dacă primeşte gânduri morbide, le urmează fidel, reproducând condiții patologice. Cu alte cuvinte, Mintea construieşte neîncetat celule noi, dar calitatea acestora este determinată de nuanța gândurilor, deoarece gândul reprezintă modelul. Mintea asigură reparații în corp, atunci când sunt necesare, de multe ori fără ştirea omului, deoarece ea are totuşi o responsabilitate permanentă pentru păstrarea în bune condiții a corpului.

Acest principiu de vindecare, ce acționează chiar şi atunci când nu suntem conştienți, devenind o armă puternică la dispoziția noastră, ne atrage atenția asupra acestui principiu şi ne arată totodată cum îl facem să acționeze. Un exemplu îl oferă apendicita, când adesea peritoneul (prapurul) înconjoară şi izoleaza ca într-un sac apendicele bolnav şi astfel, în cazul când acesta se perforează, se produce numai o peritonită izolată, mai mult sau mai puțin gravă decât una generalizată.

Omul se mândreşte cu cunoştințele sale şi pe drept, deoarece a făcut paşi uriaşi în dobândirea de cunoştințe privind corpul omenesc, dar în fond el este încă departe de a putea da un răspuns la problema vieții. El nu ştie să construiască nici măcar o celulă,

aşa că atunci când spune că o stare sau alta de boală este incurabilă, face apel la cunoştinţele sale limitate. Or, în tratamentul mental am mers mult mai departe, bizuindu-ne pe marea Inteligenţă Cosmică, a cărei Lege a Vindecării suntem pe cale să o înţelegem. Astfel, vedem cazuri etichetate drept fără speranţă de vindecare de către medici cu experienţă, complet şi permanent vindecate prin această Inteligenţă dirijată de către o persoană care a înţeles Legea în virtutea căreia acţionează. Astfel, spunem că nu există maladii incurabile, ci că există oameni incurabili. Aceia care afirmă cu insistenţă că "medicii au făcut tot ce era posibil, nu mai are rost să încercăm şi altceva" - sunt oameni incurabili. Aceia care acceptă adevărul mental că la Dumnezeu (Minte) toate lucrurile sunt posibile, ei sunt oameni vindecabili.

Inteligenţa Divină procedează în linişte, cu uşurinţă, fără efort şi agitaţie. Forţa care curge printr-un corp bolnav poate vindeca orice. Omul fizic se înspăimântă, dar Mintea este întotdeauna sigură de sine şi calmă. Mintea ştie cum să facă ceva care s-a deranjat în trup. Ştie cum să construiască orice fel de celulă, ştie cum să facă şi să refacă funcţiuni care au fost pierdute, ştie cum să smulgă pe om de pe marginea mormântului, întrebuinţând un efort mai mare decât acela pe care omul l-ar face ca să ridice un pai. De fapt chiar mai puţin decât atât, de vreme ce Mintea nu operează cu strădanie sau efort. Toate aceste numeroase activităţi chemate la acţiune, toată această Inteligenţă, care ştie exact ce să facă şi cum să facă, a fost folosită la crearea acestui Univers, la menţinerea şi reglarea lui, la păstrarea vieţii în el, la executarea de corectări din timpuri imemoriale, şi totuşi, această Forţă şi Inteligenţă nu au slăbit cât de puţin. Forţa şi Inteligenţa ne înconjoară şi ne pătrund chiar în clipa de faţă şi întotdeauna, gata de a intra în acţiune în favoarea noastră, în linişte, de îndată ce încercăm a împiedica curgerea lor - înlăturând barierele noastre mentale.

Sănătatea este ceva natural, boala este ceva nefiresc. Boala nu este niciodată pornită din partea Divinităţii, ci totdeauna din partea omului. Omul este acela care ridică barierele în calea vindecării, în timp ce Dumnezeu - Minte se străduieşte permanent de a menţine sau de a reface corpul ca pe un templu perfect în care sălăşluieşte Spiritul. Se va arăta mai târziu, când se va prezenta tehnica de aliniere a noastră cu această Inteligenţă - cum se explică faptul că această fiinţă umană, aparent neînsemnată, poate totuşi dirija forţa care conduce Universul. Vindecarea mentală şi spirituală este rezultatul, nu al eforturilor acestei fiinţe, ci al capacităţii sale de a dirija Inteligenţa Cosmică, aşa cum un sudor dirijează flacăra oxiacetilenică spre a tăia oţelul.

Inteligenţa a creat corpul omenesc cu intenţia ca el să funcţioneze întotdeauna perfect. Boala este interferenţa omului cu această dorinţă, intenţie. Inteligenţa are în permanenţă viziunea corpului în perfectă stare şi acţionează neobosită ca să înlăture orice ar ameninţa viaţa armonioasă a corpului. Sănătatea nu este altceva decât inter-relaţia tuturor părţilor componente ale trupului. Boala este pur şi simplu întreruperea acestei armonii.

Armonia este cheia de boltă a întregului organism şi Univers. Totul în Univers pulsează cu un ritm armonios şi constant. Încă din timpuri străvechi omul a observat acest ritm al universului şi a înţeles cum funcţionează. În timpurile noastre, oamenii de ştiinţă au descoperit că acest lucru este adevărat şi în ceea ce priveşte desfăşurarea gândirii. *Ei au aflat că iubirea este ritm iar egoismul discordanţă; încrederea este ritm, gelozia este*

discordanță; credința este ritm, teama este discordanță; speranța este ritm, disperarea este discordanță; cinstea este ritm, înşelăciunea este discordanță. Atâta timp cât stările mentale ale omului sunt în acord cu ritmul Universului, echilibrul său fizic şi psihic este asigurat. Când intervine discordanța în fluxul de gândire, acest echilibru este pierdut. Explicația constă în faptul că avem de-a face cu o Inteligență Universală ale cărei Legi nu le putem învăța decât prin observații. Din clipa în care am înțeles că armonia este cheia de boltă a Universului, acela care doreşte ca această Inteligență să acționeze în folosul său, trebuie mai întâi să se străduiască să coopereze cu ea. Stările mentale discordante produc boala, căci ele dau năvală şi se lipesc de Legea etern stabilită a Armoniei Universale. Lumea rațională recunoaşte existența acestei Armonii Universale şi îşi dă seama că atunci când este ruptă de ea, această Armonie, Divinitatea, nu se modifică spre a ne face nouă pe plac, ci noi suntem aceia care trebuie să ne schimbăm.

Secretul vindecării rezidă, deci, în unificarea cu Inteligența Cosmică, ce posedă cunoştințe infinite ale căilor de vindecare şi bunăvoința infinită de a produce forma perfectă, aşa ca să ne putem bizui implicit pe curentul de Înțelepciune Eternă în corpurile noastre, atunci când ne ferim de a-i sta în cale.

"Dumnezeu din noi are forța de a vindeca".

CAPITOLUL V –

Cum se aplică un tratament mental

Tehnica poate fi mânuită în oricare din diferitele căi ce se află la dispoziția noastră. În ultimă analiză, oricine poate face uz de propria-i exprimare şi chiar de propria-i metodă. Metoda indicată mai jos este considerată de autor ca fiind de o mare eficiență. Aceasta poate fi modificată după dorința fiecăruia, cu condiția expresă de a nu se abate de la calea de bază prin care dirijează Inteligența Universală în acțiune.

Tratamentul propriu-zis constă într-o activitate mentală. Este o mişcare bine definită a Minții într-o direcție specifică, în folosul unei anumite persoane. Nu este nevoie a pune mâinile asupra persoanei tratate, ca în metoda magnetismului. Astfel ne desprindem imediat de orice formă de vindecare magnetică. Mai mult decât atât, nu folosim nici un fel de hipnotism. Psihiatrul foloseşte hipnotismul în scopul de a înlătura bariera minții conştiente şi a deschide subconştientul pentru a implanta aici propriile sale sugestii. Nu avem nimic de criticat, deoarece psihiatria a fost şi este o cale de înlăturare a complexelor şi obsesiilor şi, de fapt, psihiatria se foloseşte de ceva mai mult decât hipnotismul. Ne referim aici la hipnotism pentru a putea lămuri poziția noastră în ceea ce priveşte vindecarea. Nu folosim nici puterea voinței spre a impune ideile şi imaginile noastre pacientului cu o putere de voință mai slabă. Aceasta ar însemna să

folosim forța personala, ceea ce nu facem. Nu folosim nici sugestia, care presupune repetarea acestor formule.

Folosim cuvinte, dar acestea în scopul unic de a transmite nişte idei clare, care de fapt stau la baza vindecării. Nu posedăm nici un fel de formulă magnetică, magică, de repetat în clipe de tensiune, având ca urmare înlăturarea afecțiunii. Toate acestea nu ar fi decât tot un fel de sugestii. Nu încercăm să influențăm mintea pacientului în nici un fel. Nu proiectăm gândul şi nici nu reținem gândul pentru altul.

Tratamentul mental şi spiritual este completat în întregime în mintea pacientului. **Acesta începe cu adevărul fundamental că persoana pe care o tratează este o idee perfectă în Mintea Divină şi că întregul său proces în timpul tratamentului consta în a înlătura din propria-i minte orice idee sau imagine de imperfecțiune sau boală la pacient, sau de la el însuşi, când se tratează pe sine. După ce s-a asigurat de faptul că Mintea a creat un vehicol perfect prin care Spiritul doreşte să se manifeste şi, după ce a văzut felul în care Spiritul (Mintea) se grăbesc să refacă corpul, când ceva nu este în regulă, atunci încearcă să-şi alăture propria-i gândire de aceea a Minții Universale. Prin urmare, el acționează înlăuntrul său ca să şteargă orice credință în tulburarea fizică, ce şi-a făcut apariția la persoana asupra căreia lucrează. Pacientul a acceptat credința că este bolnav. Practicianul nu admite să împărtăşească această credinta cu el, fiind convins că numai această credință a pacientului o menține trează; prin urmare, practicianul trebuie să creadă el însuşi în realitatea perfecțiunii pacientului dacă doreşte să neutralizeze falsa credință a celui suferind.**

El ştie că nu există mai multe minți, adică fiecare individ nu posedă o minte aparte față de aceea a semenului său, şi nici față de Mintea Universală. El ştie că există în Univers o singură Minte Atotcuprinzătoare şi de aceea, ceea ce numim minți individuale sunt de fapt volumul de Minte Atotcuprinzătoare pe care o folosim atunci când gândim. El mai ştie că este imposibil ca Mintea Unică să se manifeste în acelaşi timp şi în boală şi în sănătate. **Mai ştie, de asemenea, că este sănătos în aceeasi Minte în care pacientul se crede bolnav.** O fântână nu poate da în acelaşi timp şi apă dulce şi amară; prin urmare, sau cei sănătoşi nu sunt sănătoşi, sau cei bolnavi nu sunt bolnavi. În ambele cazuri nu se spune adevărul când îşi descriu stările fizice contrare. **Din ceea ce pacientul a**

învățat din Univers, ştie că sănătatea este starea normală, în timp ce boala este starea anormală.

Mai departe, ştie că Legea Minții este o Lege a Reflecției. Ştie, de asemenea, că Mintea este într-o activitate neîncetată; înapoi şi înainte se mişcă suveica Minții, prelucrând particulele de materie într-un model fizic, model ce reprezintă reproducerea exactă a modelului mental pus la dispoziția sa. Întrucât pacientul păstrează un model de boală, practicianul trebuie să-şi asigure un model de sănătate şi demonstrând prin cuvinte încrederea totală pe care o are în Mintea Subiectivă Universală, devine prin aceasta capabil să dirijeze această Forță gigantică pentru a lucra după modelul său şi nu după cel al pacientului. ***În cazul când cineva se tratează singur, trebuie să se convingă că, în timp ce simțurile sale îl informează că este bolnav, mintea sa obiectivă trebuie să-i spună, conştient şi deliberat, că informatiile transmise de simțuri sunt incorecte şi trebuie să-şi proclame propria sa perfecțiune Divină. Toată lumea ştie că în timpul unei emoții puternice - ca în timpul unei lupte sau încercări de salvare - cei implicați nu simt durerea loviturilor care ar fi de nesuportat atunci când mintea le înregistrează, venite pe calea simțurilor. Aşa că este posibil pentru cineva să-şi îndrepte gândul într-o astfel de direcție încât să uite de durere, greață sau alte neplăceri.***

Recunoscând că multora le vine greu să procedeze astfel, un fapt rămâne clar, şi anume că acest lucru a fost făcut şi că deci poate fi făcut de oricine.

Primul lucru pe care îl are de făcut acela care aplică tratamentul, este de a-şi asigura relaxarea, pe cât de complet posibil. Se va lua o poziție care să asigure relaxarea fizica. Relaxează-ți mintea. Nu se poate trata bine atunci când eşti influențat de teamă, grijă, supărare sau anxietate. Această realizare (relaxare) mentală se poate realiza printr-o contemplare liniştită a faptului că trăim într-un loc - Univers - care doreşte binele, acea Minte Universală care doreşte să împingă binele spre noi. Ar putea afla, aşa cum mulți o fac, că se poate obține liniştea şi relaxarea citind câteva pagini dintr-o carte bună care tratează tocmai subiectul care ne intereseaza: vindecarea. Mulți folosesc în acest sens psalmul 91 sau 23. Dar oricare ar fi metoda folosită pentru a atinge relaxarea mentală, este esențială pentru succesul deplin al tratamentului.

Acum, când practicianul ştie că atât el cât şi pacientul fac parte din aceeaşi Minte şi cum ceea ce este ştiut într-un anumit punct al Minții, trebuie să fie cunoscut în toate punctele, rezultă că detaşarea sa calmă de tulburarea ce îl ține în gheare trebuie să se producă şi la pacient, chiar dacă el nu recunoaşte deocamdată starea cea bună realizată. Din această cauză, foarte adesea, pacientul începe să se simtă mai bine de îndată ce se află în prezența practicianului său din momentul în care a închis telefonul după ce i-a

cerut ajutor. În alte cazuri, această uşurare nu este resimţită imediat de cel tratat, dar practicianul continuă să-şi dea seama că în profunzimea Minţii Subiective există o permanentă stare de calm, şi că starea de tulburare mentală a pacientului nu este altceva decât o emoţie superficială. Eventual, ceea ce practicianul cunoaşte temeinic, va fi cunoscut, conştient, şi de către pacient.

Cel mai bun procedeu este ca pacientul să-şi comunice numele şi prenumele, şi chiar adresa, în scopul de a face tratamentul mai specific. Astfel, se poate spune: "Vorbesc cu N. S. din orasul x, str. y, nr. z, pentru care am început acest tratament" sau "Acest tratament este destinat fiului meu Y, care se află în această încăpere cu mine". **Trebuie să se ţină seama în mod serios de faptul că nu se vorbeşte în gol. Gândul merge undeva, nici nu moare şi nici nu se pierde. Suntem înconjuraţi de un Ocean al Minţii, această Minte Universală Creatoare care primeşte gândul nostru şi care imediat trece la acţiune ca să-l realizeze în formă materială, ştiindu-se că Mintea acţionează neîncetat, în acest fel, asupra oricarui gând. Trebuie recunoscut faptul că această Minte are capacitatea de a crea orice şi este dispusă să creeze forma de sănătate la fel ca şi forma de boală, deoarece este la dispoziţia Spiritului şi omul este, în esenţă, Spirit.**

Trebuie să existe certitudinea de supunere absolută a acestei Legi a Minţii faţă de cuvântul Spiritului şi certitudinea că vibrează cu întreaga sa forţă în direcţia indicată de Spirit. Trebuie să se recunoască faptul că acest Ocean al Minţii cuprinde întregul Univers - este pretutindeni această Minte Creatoare Unică, atât acolo, departe în spaţiu, dincolo de Soare şi de aştri, cât şi în orice loc de pe pământ - deci că distanţa nu reprezintă nici o barieră pentru reuşita tratamentului; că această Minte umple întreg spaţiul din oraşul în care trăim, umple camera în care ne aflăm, unde-i propria noastră conştiinţă şi este atât conştiinţa ei proprie cât şi a aceluia care se tratează.

Trebuie să se realizeze o unificare conştientă cu această Minte Unică. Mai trebuie să ştim că practicianul, pacientul şi această Minte sunt una în Marele Întreg. Nu poate exista nici o separare între ele, iar persoana care se tratează şi-a creat pur şi simplu falsa idee că este despărţită de Divinitate. Se poate că el nu s-a exprimat în cuvinte precise şi nici nu recunoaşte că a gândit aşa. Un fapt rămâne însă sigur şi clar, şi anume că Spiritul nu este şi nici nu poate fi bolnav vreodată, prin urmare suferindul ar putea numai să întreţină această idee, pentru că el crede că s-a despărţit de Dumnezeu. Acela care sesizează şi cunoaşte unitatea sa cu Spiritul (de esenţă), ştie că, aşa după cum nici Divinitatea nu se poate îmbolnăvi, tot aşa nici el nu poate fi bolnav. Prin urmare, această aparenţă de boală trebuie să fie o formă distorsionată de gând, neavând nici o bază în realitate, neavând de asemenea nici o existenţă separată ca Entitate.

Singura Lege a Universului este Legea Unităţii. Orice care nu seamănă cu Unitatea, nu poate fi real. Prin urmare, acest lucru ce şi-a facut apariţia urâtă, nu este sprijinit de nici o Lege. Nu poate avea nici o bază reală de Existenţă. Când Mintea a creat acest corp, nu a lăsat în el nici un loc pentru boală. Poate fi dureros şi îngrozitor, totuşi este o teroare falsă, ca şi experienţele penibile ce se produc în cursul unui coşmar şi care dispar la trezire, deşi păreau reale în timpul somnului. Existenţa

bolii nu are nici o justificare în corp, față de care este un uzurpator, păstrându-şi forma numai înşelând victima.
În legătură cu aceasta, ar fi indicat să scoatem în evidență faptul că nu trebuie să acordăm prea mult timp şi atenție contemplării formei - boala. Cu cât discutăm mai mult şi o examinăm mai atent, cu atât o înzestrăm cu mai multă falsă realitate. Nu-i acordăm mai multă atenție decât pentru a afla ce avem de tratat; apoi trecem la contemplarea perfecțiunii spirituale a pacientului, pe care o ştim că este adevărată, reală.
Ori de câte ori un individ resimte oroare sau dezgust la apariția unei tulburări, ar trebui să se autotrateze pentru a-şi da seama că această situație este ireală şi că este vorba de fapt de ceva mic şi neînsemnat în comparație cu Mintea Universală. Oricând constatăm că socotim o formă - boală ca fiind "mare", "grea" sau "incurabilă", ar trebui să ne întoarcem cu gândul spre Univers şi să umplem conştiința cu evidența măreției infinite, forței, înțelepciunii acestei Minți Creatoare, față de care forma - boală nu reprezintă nimic. Astfel refuzăm să ne unificăm cu forma - boală şi ne unificăm, împreună cu pacientul, cu Mintea Creatoare şi minunata ei Forță de vindecare.
Atunci când ne dăm seama şi ne pătrundem de acest adevăr, că ființa din fața noastră este perfectă, înseamnă că am atins punctul când tratamentul începe să devină activ. Uneori, totuşi, pentru a ajunge la această certitudine, trebuie să risipim propriile noastre îndoieli, care pot fi alimentate de declarația medicilor că nu mai este nici o speranță. Aceste îndoieli pot veni şi de la starea de deprimare a bolnavului, stare pe care practicianul ar putea interpreta-o greşit, ca fiind a sa proprie. Mai pot proveni şi din faptul că pacientul declară: "Am mai consultat şi alți vindecători, fără nici un rezultat".
Oricare ar fi originea lor, aceste îndoieli trebuie înlăturate spre a putea asigura succesul tratamentului. ***Pentru a putea atinge acest scop, uneori este necesar să străbatem un întreg proces de raționamente. S-ar putea să fie nevoie să ne combatem pe noi înşine şi acest lucru reprezintă una din părțile esențiale ale unui bun tratament. S-ar putea să fim nevoiți să repetam mereu până ce ne convingem: "Nu-mi pasă de ce spun medicii. Ştiu că Mintea poate face să crească până şi un os rupt, să fabrice hormoni, să opereze fără durere şi, în general, să aducă pacea, calmul, odihna şi eliberarea de orice durere şi tulburare". Mai ştim că durerea nu este reală deoarece Spiritul nu poate fi atins de durere, iar acest corp este substanță spirituală pură în fiecare din celulele componente. Acolo unde sălăşluieşte Spiritul sunt întotdeauna prezente pacea, calmul, odihna, siguranța, perfecțiunea. Spiritul se află în momentul în care această manifestare încearcă să ia formă reală, dar El intervine şi umple orice celulă, cât de mică ar fi, cu prezența Sa. Oriunde intervine această prezență, Ea vindecă de toate formele false, iar noi ne tratăm de propria noastră falsă credință, conştienți că Spiritul este peste tot şi chiar acest corp, din cap până în picioare, de la cel mai neînsemnat atom, este locuit de Spirit.***
"Orice ar fi el, lucrul care-i cauzează această tulburare, nu are ce căuta acolo. Nu are nici cea mai slabă autoritate sau forță. Nu are nici o capacitate de a provoca durere sau suferință. Nici o otravă nu poate avea

efect în prezența Spiritului, căci Divinitatea a creat totul numai bun şi, conform Legii Armoniei, nici un punct al Corpului Divin nu poate dori să facă rău altui punct din corp. În planul divin, totul în Univers cooperează. Prin urmare, mă tratez ca să îmi dau seama că nu există nici o urmă de ostilitate în acest corp, ci doar acțiune armonioasă, binefăcătoare. Dumnezeu există şi pătrunde acest templu, chiar în momentul de față, cu prezența păcii, sănătății şi perfecțiunii Sale. "

Odată ajunşi la punctul la care am realizat perfecțiunea interioară eternă a pacientului, ne vom da seama de aceasta pentru că vom fi ajuns la o stare de linişte, calm interior, de siguranță proprie, ca şi cum am fi traversat o mare agitată şi am fi intrat în apele liniştite ale unui port. Odată acest punct atins, putem preda Minții partea de lucru ce-i revine. ***Această realizare interioară poate fi obținută într-o secundă sau într-o oră; poate diferi ca timp chiar în cursul aceleiaşi săptămâni, pentru că, la urma urmei, practicianul este totuşi o ființă umană, uneori influențată greşit de propriile sale stări de dispoziție. Prin dispoziție se înțelege că, fiind de fapt fiu al speciei, omul este supus unor sugestii comune. El a moştenit un volum mare de gândire de la o rasă la alta, care a cunoscut multă înfrângere, necaz şi boală. Dar nu trebuie să se lase legat de lanțurile mentalității rasei şi cu cât mai mult creşte cunoaşterea Legii, cu atât mai mult viziunea lui spirituală se limpezeşte de norii gândirii negative, cu atât mai direct şi mai neted atinge cel mai mare punct al realizarii - înțelegerea perfecțiunii spirituale a pacientului. În cazul când ne tratăm pe noi înşine de vreo maladie, va trebui să realizăm propria noastră perfecțiune spirituală.***

Trebuie să ne aducem aminte de a ne degaja de orice responsabilitate pentru rezultatul tratamentului. "Tatăl din mine, El este acela care îndeplineşte lucrarea, Eu cu de la mine putere nu pot face nimic". Aceste cuvinte ar trebui să fie gravate în inima oricărui practician în acest domeniu. Nu suntem răspunzători de vindecare şi nu avem nici un merit când este realizată. Pe de altă parte, de îndată ce ne-am dat seama că nu suntem răspunzători de vindecarea pacientului, ci de un singur lucru - acela de a fi pus Legea în acțiune, ne eliberăm de nervozitate şi incertitudine.

Acum am ajuns în clipa când, practic, tratamentul este terminat. **Până la acest stadiu, responsabilitatea noastră a constat în a construi un tablou clar al perfecțiunii permanente, atât a noastră cât şi a pacientului, înlăturarea oricărei îndoieli privind această perfecțiune şi orice teamă că Mintea nu ar fi în stare să se manifeste în pacient.**

Acum predăm tabloul nostru complet al Perfecțiunii, Marelui Medic - Mintea Universală, pe care ni-l putem reprezenta ca pe un ajutor care ar fi stat lângă noi în timp ce scriam instrucțiunile care trebuiesc urmate. În fapt spunem: "Iată instrucțiunile mele. Tu eşti Ajutorul perfect. Ştiu că le vei îndeplini întocmai, pentru că niciodată nu ai dat greş". Cu acestea considerăm misiunea îndeplinită şi ne îndreptăm spre ocupațiile noastre,

fiind conştienţi că am pus Legea în acţiune din momentul în care i-am oferit un model-gând perfect şi că imediat a pornit la acţiunea creatoare, prelucrând în formă gândul nostru; în fapt, am putea folosi chiar cuvintele citate mai sus ca metodă de predare a tratamentului Minţii, emiţând cuvântul şi ideea noastră perfectă către unica energie creatoare din lume. Aceasta trebuie să fie o oferire desăvârşită.

Dacă ne găsim în situaţia de a reveni cu tratamentul prea des, aceasta este o dovadă că nu am fost desăvârşiţi, oferind cuvântul nostru către Minte în totalitate. În acest caz, înseamnă că practicianul nu este el însuşi complet edificat în ceea ce priveşte cui îi revine de fapt lucrarea. Efortul sau mental nu ajută Legii - care de fapt are toată puterea necesară să vindece orice boală, oricât de gravă ar părea la om. Efortul său are un singur obiectiv şi numai unul: să prezinte Minţii modelul-gând perfect. Odată acesta oferit, însuşi Tatăl este cel care acţionează, iar strădaniile slabe ale practicianului nu au nici un efect. Aşa că, dacă ne dăm seama că intervenim peste obligaţia ce ne incumbă potrivit tehnicii arătate, trebuie să ne oprim şi să spunem: "Ei bine, mă bucur că Legea Minţii acţionează asupra acestui caz. Ştiu că face un lucru bun, competent şi complet".

Un exemplu edificator la cele arătate mai sus: să ne închipuim un vas împotmolit la ţărm în timpul refluxului. Cu toate eforturile depuse de o mulţime de oameni, nu poate fi degajat din nisip, dar cineva vine şi spune: "Aşteptaţi câteva ore până ce intervine fluxul"- atunci puterea oceanului va ridica vasul şi-l va repune pe linia plutirii, astfel că va putea fi scos de propria forţă a maşinilor sale.

Să ne lăsăm convinşi şi să avem încredere în Legea Universală care nu dă greş niciodată.

Autorul sugerează că este bine şi indicat să mulţumeşti Ajutorului în clipa în care îi predai pacientul. Legea este cu totul impersonală şi nu este afectată de aceste mulţumiri, însă gestul are o însemnătate pentru om: ajută să-i întărească credinţa că acum totul a fost pus în mişcare sub o conducere competentă şi că el, practicianul, a declanşat ceva ce nu mai poate fi oprit. De regulă nu ne exprimăm mulţumirile pentru ceva ce nu am primit, astfel că această manifestare este de fapt o indicaţie că într-adevăr credem cu tărie în tot ce-am spus.

O altă problemă ce ar trebui luată în consideraţie este aceea a repetării. Am sugerat să se evite exagerarea tratamentului. Se pune însă întrebarea: **"Este oare suficient un singur tratament?** ***Într-adevăr, un singur tratament ar trebui să fie de ajuns, dacă s-au îndeplinit toate regulile cerute de metodă. Din câte ştim, Isus nu a fost niciodată nevoit să repete tratamentul. Puţini oameni însă posedă iluminarea lui Isus. Se poate spune că a avut cea mai clară viziune pe care a avut-o vreodată o fiinţă umană. Avea un astfel de simţ al unităţii desăvârşite cu Divinitatea încât atunci când vorbea, era ca şi cum se exprima cu vocea Domnului: "Eu şi Tatăl suntem Una". Aceasta nu era o repetare deşartă, aşa cum se întâmplă să se manifeste la unii dintre noi. Era o convingere de nezdruncinat, căci o avea fără nici o umbră de îndoială. Suntem, chiar cei mai buni dintre noi, cu mult sub nivelul nobilului său ideal; astfel că socotim uneori necesar să repetăm tratamentele. Certitudinea lui absolută era comunicată Minţii, la***

mulți dintre cei tratați, cu excepția celor din Capernaum, unde nu a făcut minuni din pricina necredinței lor. Viziunea noastră nu reuşeşte întotdeauna să răzbată prin necredința celor pe care îi tratăm. Trebuie să ne amintim că tratamentul nu este desăvârşit decât atunci când este primit în acceptarea mentală deplină de către conştiința pacientului; prin urmare, repetarea tratamentului este adesea necesară din cauza acestei conştiințe întunecate a pacientului. De regulă, de două - trei ori pe zi este cel mai mult ce se poate face ca tratament pentru o singură persoană. Dacă, între timp, aceasta revine mereu în minte, putem spune cu calm: "Sunt bucuros că Legea Minții lucrează asupra acestui caz" şi să nu ne mai gândim în legătură cu acest caz. Acolo unde, însă, trebuiesc continuate tratamente până când s-a realizat o acceptare mentală completă a acestora, fiecare tratament trebuie aplicat ca o acțiune separată, adică fiecare şedință de tratament să fie făcută ca pentru prima dată. Să pornim chiar de la început, ajungând la deplina realizare a perfecțiunii pacientului şi oferind această perfecțiune Minții, cu acelaşi desăvârşit abandon. Dacă acceptăm ideea că trebuie aplicate mai multe sau o serie de tratamente, trebuie să ne ferim de tendința de a admite că nu s-a realizat perfecțiunea. În multe cazuri sunt necesare serii de tratamente. Unele dintre acestea, cu vindecări dintre cele mai reuşite văzute de autor, sunt rezultatul unor serii de tratamente aplicate pe o perioadă de luni de zile. Foarte adeseori este nevoie de timp ca pacientul să ajungă în situația când el nu mai face nici o obstrucție a Minții.

Astfel, dacă sunt necesare mai multe tratamente, trebuie să avem grijă să nu privim persoana gândind: "Cazul de față ne va lua mult timp". Dacă gândim aşa, atunci dezmințim propria noastră afirmație care susține tocmai perfecțiunea imediată a pacientului. De un singur lucru trebuie să ne amintim întotdeauna mai înainte de orice, şi anume, că acum toți oamenii sunt perfecți, că ei nu au fost niciodată mai puțin perfecți, decât în propriile lor minți, ale rudelor, ale prietenilor, ale medicilor şi ale celorlalți cărora le-au împărtăşit simțămintele.

Practicianul însuşi nu vindecă niciodată pe acela pe care îl tratează. Rolul lui este să cunoască perfecțiunea eternă, să o declare cu convingere, să nege realitatea și adevărul oricăror aparente contrarii și să aștepte cu încredere ca marele Ajutor - Mintea - să manifeste acea sănătate pe care practicianul o știe că există în această clipă. Întrucât mintea este substanță iar trupul umbră, această formă-boală nu este reală, este numai o imagine imperfectă a gândului-formă distorsionat și, ştergând această distorsiune și substituind-o cu gândul-formă de perfecțiune, ce nu a fost niciodată știrbită, se revine la adevărata stare. Aceasta a existat, însă acoperită temporar de un tablou al imperfecțiunii. Pentru tratamentul mental, oferim Ajutorului, din nou, tabloul limpede pe care l-a avut în față atunci când a creat corpul copilului ce urma să se nască.

În încheierea acestui capitol, am putea oferi un cuvânt de încurajare. *Nu vă descurajați dacă la început vindecările nu au un rezultat prea strălucit. Pe cât de adevărat este că începătorii, adesea, obțin vindecări minunate, tot așa de adevărat este că succesul*

lucrării în acest domeniu se bazează pe cunoaşterea precisă şi iluminarea clară; cu cât ne formăm mai mult, cu atât înţelegerea noastră devine mai limpede şi pe măsură ce "creştem în Har" - câştigăm totodată şi capacitatea de a trata cu succes.

Întrucât Mintea Unică este prezentă chiar la distanţă mare, peste tot şi în acelaşi timp, putem trata cu succes o persoană chiar la distanţă de mii de km. Autorul a tratat, cu rezultate bune, persoane locuind în Noua Zeelandă - el fiind în California; începătorul nu trebuie să ezite de a trata pe cineva, oriunde s-ar afla.

Se precizează că termenul de "practician" se aplică şi aceluia care se tratează pe sine sau îşi tratează membrii familiei sale. Nu se va confunda acest termen de practician cu acela de profesionist.

CAPITOLUL VI –

Cum se poate realiza vindecarea ?

Dacă acceptăm afirmaţia că vindecarea mentală şi spirituală este o realitate, trebuie să cercetăm în profunzime pentru a găsi motive fundamentale care să răspundă la întrebarea: De ce este posibilă vindecarea?

De vreme ce vindecarea este, într-un sens, o activitate creatoare - adică poate crea noi celule sănătoase, care să le înlocuiască pe cele bolnave, în activitatea creatoare cosmică, deoarece orice lucrare de creaţie trebuie să urmeze acelaşi plan, în ce constă ea atunci? Cum s-a format Universul? Există vreo lege pe baza căreia s-a produs acest fenomen? Dacă este aşa, atunci acea Lege mai acţionează şi ne stă la dispoziţie şi astăzi? Credem cu fermitate că răspunsurile la toate aceste întrebări se află în faţa ochilor noştri şi soluţionarea lor ne va conduce la înţelegerea clară a cauzelor pentru care omul poate să se aştepte la existenţa unei activităţi creatoare în el însuşi, care să-l elibereze de sclavia bolii, redându-i libertatea unei perfecte sănătăţi.

La o analiză superficială, acest capitol ar putea apare academic, totuşi este extrem de practic pentru că va pune baza unei asigurări practice, nereligioasă, ştiinţifică, a unei persoane despre procesul de vindecare creatoare pe care omul o poate folosi, în afară de superstiţie sau credinţă religioasă.

Lăsând la o parte literatura religioasă, să presupunem că ne aflăm într-un loc oarecare pe continent, privind în jurul nostru la forţa oceanului şi măreţia munţilor, admirând soarele, luna şi stelele, întrebându-ne cum au luat fiinţă toate acestea.

Primul lucru pe care îl observăm este că trăim pe o planetă ce este compusă din materie, în formă gazoasă, lichidă şi solidă. Materia în sine nu prezintă o minte proprie. Trebuie ca întotdeauna să se acţioneze asupra ei, cu o forţă din afară, deci ea nu a putut lua fiinţă cu de la sine putere. Nu s-a putut autocrea. În căutarea forţei, a energiei care a

adus-o la existență, trebuie să facem investigații în afara formelor de energie materială cum ar fi electricitatea şi altele ce apar din materie.

Aşa cum s-a mai arătat, există o singură formă de energie cunoscută de om şi care nu are origine materială. Această energie este gândul şi cum gândul nu izvorăşte din materie, ci din contra, acționează asupra ei, trebuie să fi existat o Inteligență capabilă de gândire, mai înainte ca materia să fi existat. Astfel, suntem conduşi pas cu pas la înțelegerea faptului că universul fizic nu a putut lua ființă decât prin acțiunea gândului. Dacă există gând, atunci trebuie să existe şi un gânditor. Ne-am obişnuit să numim pe acest gânditor - Dumnezeu.

Se poate folosi oricare alt nume, înțelesul este acelaşi. Am putea numi gânditorul cu numele de El. La această răspântie suntem uneori asaltați de acei credincioşi care afirmă că, folosind pronumele de El, am terminat cu Dumnezeu şi deci suntem atei. Oricum s-ar interpreta, în nici un caz nu l-am înlăturat pe Dumnezeu din Universul Lui, dar nu facem caz de faptul că aşa cum este prezentat de imaginația acelui tip de teologi - ca un venerabil cu barbă, stând în rai, înconjurat de îngeri şi arhangheli - trebuie să mărturisim că nu acceptăm un astfel de Dumnezeu în filosofia noastră. Mulți dintre prelații din zilele noastre, având o educație ştiințifică şi religioasă, au înlăturat această concepție naivă din predicile lor.

Aşa cum îl înțelegem pe Dumnezeu prin Universul Lui, deci este o Inteligență impersonală; totuşi, nu o Inteligență oarbă. Este o Inteligență ce acționează prin Lege, ce nu face nici o distincție între drept şi nedrept, care nu oscilează după cererile personale trimise de către oameni, din ambele tabere, ca să le aducă victoria armatelor lor, sau să oprească ploaia ca să stea la iarbă verde, sau să dea ploaie la cererea lor ca să se coacă grânele.

Să nu se înțeleagă greşit. Avem credința că este posibil să obținem victoria, încetarea sau oprirea ploii. Dar toate acestea se pot face numai în baza înțelegerii ce trebuie să o avem despre adevărata natură a Divinității şi a Legii Minții prin care Divinitatea acționează. Ne putem ruga, implora, vărsa lacrimi către înaltul cerului pentru ajutorul de la Dumnezeu, aşa cum milioane au făcut-o şi o mai fac, iar cerul nu va răspunde cu nimic, în afară de cazul când facem uz de rugăciunea ştiințifică bazată pe o înțelegere clară a activității creatoare a Divinității în Univers. Fiindcă nici însuşi Dumnezeu nu poate înlătura acțiunea Legii, pe care nu a instituit-o sau a creat-o, dar care face evident parte, încă de la început, din propria natură a Lui. A călca Legea Universului, ar însemna ca Dumnezeu să se autodistrugă, ceea ce nu poate face.

Există în credința omului părerea că acțiunea Minții nu poate influența fenomene importante ca războaie, calamități şi altele, însă Isus, care nu era influențat de astfel de concepții greşite, se conducea după credința că: "La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile - şi Eu şi Tatăl una suntem". El a dovedit forța de a controla fenomene naturale, deoarece avea convingerea fermă în unitatea Lui cu Tatăl, astfel că putea să comande Legii care acționa în consecință asupra acestor fenomene. El nu implora; se exprima cu autoritate, crezând şi acceptând faptul că Legea i se va supune. Odată stabilită justificarea credinței noastre că în spatele Universului există un gânditor, să încercăm să abordăm problema noastră din partea cealaltă. Am prins un fir de pe Pământ şi l-am

urmat până ce ne-a condus la Cauza Universului. Să presupunem acum că urmărim celălalt fir, de la cer la pământ, ca să aflăm de ce ar putea fi necesară această cauză şi cum a făcut Universul să existe.

Trebuie că a fost o vreme când Universul nu exista, exista numai Dumnezeu. Omul, fiind incapabil de a concepe ceva ce nu a avut niciodată început, pune întrebarea: "Atunci cine l-a făcut pe Dumnezeu?" Ştiinţa afirmă acum că timpul şi spaţiul nu există şi că în realitate nu există nici începuturi şi nici sfârşituri, ci numai schimbări de formă. Este greu pentru minţile mărginite să înţeleagă ideea că Dumnezeu nu trebuie neapărat să aibă un creator, că de fapt El este Viaţa şi Inteligenţa etern existentă. Noi măsurăm timpul cu milioane de ani şi ne punem problema că - cu milioane de epoci nenumărate înainte - Dumnezeu trebuie să fi avut un început. Nu este deloc necesar să spunem aceasta pentru că adevărata natură a Inteligenţei o face să nu fie un produs, un lucru material ce a necesitat un creator. Cel mai simplu răspuns este: "Dumnezeu există dintotdeauna" pentru că nu este limitat de timp şi spaţiu. Noi, muritorii, încătuşaţi în credinţa în timp şi spaţiu, trebuie să avem un început. Să nu cădem în părerea greşită a unor teologi, după care Dumnezeu ar fi imaginea mărită a omului. El este spirit pur, fără formă şi nemărginit, iar materia, conform principiului conservării, este eternă şi indestructibilă, nu creşte şi nici nu scade în cantitate, suferind numai modificări de formă. Aşa că ea este tot aşa de eternă ca şi spiritul, coexistând dintotdeauna în Spirit. Urmărind materia în dezagregare până la ultima expresie, nu găsim în final altceva decât vibraţie. Întrucât materia, prin natura ei, nu se poate mişca sau schimba prin propria-i forţă, trebuie să existe o Inteligenţă care să acţioneze asupra ei, să-i dea forma, să o modifice ca formă, să o modeleze etc.

Acel Agent Inteligent trebuie să fie Mintea, pe care am numit-o Mintea Cosmică sau Universală. Această Minte, fiind foarte inteligentă, ştie cum să dea formă materiei amorfe, dar acest lucru îl face sub dirijarea Spiritului, care îi pune la dispoziţie modelul după care să lucreze. Aceasta este Mintea Universală Subiectivă, care ascultă de cuvântul Spiritului. Avem, prin urmare, baze rezonabile pentru a concepe Entitatea Divină ca pe o Trinitate, formată din Spirit - care este gânditorul, Mintea - care este activitatea productivă şi Materia - corpul amorf al Trinităţii. Cum a fost condusă deci activitatea creatoare? Spiritul, dorind un corp care să aibe formă şi acţionând prin Legea Minţii, a adus în formă ceea ce era o idee sau o concepţie în Spirit. Cu alte cuvinte, mai întâi Inteligenţa, apoi acţiunea Inteligenţei ca Lege a Minţii, apoi rezultatul acţiunii care s-a concretizat în universul material creat, creaţia fiind în continuă desfăşurare, fără oprire.

Întrucât toată materia din Univers este la origine Unică şi toată Mintea este Unică, procesele de gândire ale omului nu sunt altceva decât copia procesului de gândire al Divinităţii. Ştim că mintea obiectivă, conştientă a omului, are autoritate asupra minţii sale subiective, care nu raţionează, ci acceptă gândul conştient şi se porneşte la realizarea lui, aşa cum nici Mintea Subiectivă Universală nu raţionează, ci este executorul Spiritului şi acceptă gândul Spiritului, trecând la îndeplinirea modelului ce îi este prezentat. Omul este deci copilul lui Dumnezeu şi ca atare are

dreptul să ia parte la activitatea creatoare, limitat doar de capacitatea să de a înțelege aceasta relație. Dacă ar putea înțelege şi accepta faptul că el este un mic triunghi, având identice aceleaşi trei laturi pe care Dumnezeu, ca mare triunghi, le are, - latura deciziei, a creației şi a rezultatului - ar putea să-şi schimbe lumea sa proprie, aşa cum o fac astăzi o mulțime de oameni care au înțeles acest minunat adevăr.

Gândul omului are puterea, întrucât este gândul lui Dumnezeu. Are forța creatoare pentru că este parte din Mintea Creatoare a Universului. Orice idee pe care o are, la care se menține ferm şi clar, este prelucrată de activitatea creatoare şi se realizează. Omul are puterea de a alege, abilitatea de a selecta ceea ce doreşte să introducă în forma gândită şi, odată aleasă, se va fixa în modelul gândit, realizându-l întocmai cum a fost stabilit. **Gândul nostru face parte din Marea Minte Creatoare şi este preluat de această Minte.** Din aceasta îi derivă puterea. ***Iată de ce spunem că vindecarea mentală şi spirituală nu depind de puterea voinței; cea mai intensă formă de voință a celei mai puternice făpturi umane nu înseamnă nimic pe lângă forța Minții Divine. De această Forță ne folosim când ne tratăm pe noi sau pe alții şi, cu cât mai limpede înțelegem acest adevăr, cu atât mai deplin va fi gradul de perfecțiune pe care suntem capabili să-l realizăm prin tratamentele noastre. Puterea nu este a noastră dacă nu o folosim, dar devine pe loc a noastră atunci când facem uz de ea.***

Fiecare condiție mentală se înregistrează în corp cândva, undeva. Activitatea creatoare a Minții, acceptând gândul omului, acționează constant pentru a-l reproduce, fie că va fi spre binele sau spre răul lui. Boala este rezultatul unei idei false ce a devenit prea proeminentă. Sănătatea este rezultatul contemplării adevărului despre oameni când a devenit destul de proeminentă. Nu există nici o idee de pedeapsă sau de recompensă, în această activitate creatoare, este acțiunea unei Legi impersonale. Când ne dăm seama de acest adevăr, este de datoria noastră, ca ființe raționale, să ne situăm pe poziția în care această Lege creatoare devine aliatul nostru, în loc să rămânem pe poziția stupidă în care acționează împotriva noastră, ca inamic. Învățăm încă din copilărie că trebuie să procedăm aşa cu orice lege. Mai târziu în viață, când omul trece la starea de gânditor, ajunge să-şi dea seama că gândirea sa este fotografiată de Minte şi reprodusă. Prin urmare, ca gânditor, el decide că trebuie să ia o măsură în această privință. Nu are nici un rost să rămână inactiv şi să se plângă că este tratat prost de viață şi că trupul lui dă semne de deteriorare. Trebuie să-şi dea seama de faptul că aceste lucruri nu sunt rezultatul unei acțiuni divine, ci sunt prelucrarea logică a propriei sale gândiri, guvernată de Lege. Când îşi modifică acest mod de a gândi, aceeaşi Lege îşi va modifica şi ea manifestarea exterioară.

Toate acestea se fac fără vreun gând de influențare sau de modificare a atitudinii Divinității față de noi.

Cu multă iubire, Dumnezeu a pus totul la cale, la dispoziția omului, şi a asigurat o modalitate prin care acesta poate lua cât doreşte şi este capabil. Dar acest lucru trebuie

să-l facă respectând Legea. Este de datoria omului să afle cum acționează Legea şi să procedeze în consecință. Când procedează aşa, descoperă uneori, spre uimirea sa, că rugămințile sale nu au răspunsul dorit. Dar el trebuie să ştie că darul a fost deja acordat, nu are decât să-l ia. Pentru ca rugăciunea să aibă efectul dorit, omul este dator să-şi dea seama că nu trebuie să stea în Calea Divinității, permițând astfel Binelui Etern să-i umple viața. Astfel că traim într-un Univers al Iubirii, care este totodată şi Univers al Legii. Iubire în sensul că tot ce ne este necesar ne-a fost deja acordat; Lege, în felul în care ajungem în posesia a ceea ce ni s-a pus la dispoziție. Divinitatea este impersonală, în sensul că nu este impresionată de cereri nesăbuite. Ea este personală şi se personalizează prin darul ce este primit în mod inteligent.

Lumea mai trebuie să vadă posibilitățile vieții care cuprind în întregime semnificația dăruirii Divine. **Se poate ca unii dintre cei mai buni să fie vitregiți de viață, decât alții care au înțeles şi au crezut că Legea Creatoare a Minții le stă la dispoziție, oferindu-le totul şi din abundență. Isus a fost unul dintre aceştia; accepția lui mentală a fost atotcuprinzătoare. El credea implicit că Spiritul a creat toate lucrurile bune ce sunt la dispoziția omului şi că aceia care sunt împovărați de sărăcie şi înrobiți de falsa idee de boală, sunt ca nişte sclavi care nu sunt capabili ca să întindă mâna pentru a lua ceea ce este bun. Suntem de-abia la începutul unei noi deşteptări față de acest adevăr. Aceia care au reuşit să păşească mai departe, descoperind Legea Libertății, demonstrează că Legea este accesibilă oricui. Şi totuşi, aceştia mai trăiesc într-o lume care încă mai geme în somnul ei, din pricina coşmarului de boală, şi credința majorității îi înăbuşă, astfel că vocea care îi îndeamnă la trezire şi viață este adeseori acoperită de strigătele unei lumi înlănțuite.**

Fiecare om poate fi stăpân pe sine şi pe împrejurările în care trăieşte. Treptat, omul se va cunoaşte tot mai bine pe sine şi Universul în care trăieşte şi se manifestă. Cu timpul, lumea îşi va schimba falsa credință că păcatul, boala şi suferința sunt legate de evoluție şi va accepta lumina Adevărului. Când va veni vremea aceea, conştiința trezită a maselor îl va face pe om să scape de obsesia îmbolnăvirii. Deocamdată, această conştiință - mai puțin răspândită - nu ajuta omului să trăiască în lumina Adevărului.

Această înțelegere se va răspândi mai uşor când se va desprinde cu totul de credința superstițioasă în inaccesibilitatea Divinității. **Inteligența Impersonală care este impregnată de tot ce a fost creat, devine personală pentru individul luat separat care înțelege că această inteligență sălăşluieşte în el şi este însăşi Lumina Vieții'.**

Oricine ajunge în starea de boală înseamnă că a păşit în afară de voința Divină. Când înțelege acest adevăr şi se hotărăşte să se întoarcă la voința Divină, orice Lege din Univers începe să coopereze cu el în vederea recuperării sale. Sănătatea noastră este propria noastră responsabilitate. Nimeni nu ne-o poate lua, nu ne-o poate da nimeni. Trebuie ca schimbarea să o facem în mintea noastră şi din acel moment nu mai suntem împotriva fluxului de sănătate universală, ci suntem purtați fără nici un efort de acesta. Atunci când nu opunem rezistență Legii Universale, înseamnă că am reuşit să ne acordăm cu Infinitul.

Sănătatea este o chestiune simplă pe care însă noi am complicat-o. O bună sănătate înseamnă recunoaşterea faptului că omul este o Prezenţă vie, aşa cum este Universul.

CAPITOLUL VII –

Să refuzăm asistenţa medicală?

La întrebarea dacă trebuie sau nu să refuzăm orice fel de asistenţă medicală materială, se poate răspunde şi afirmativ şi negativ. Ştim că lucrăm cu o Lege perfectă, care ştie la rândul ei cum să vindece orice afecţiune, oricât de serioasa ar părea să fie. Dar pe de altă parte, nu toţi oamenii au aceeaşi profundă conştiinţă, ceea ce trebuie luat în consideraţie. Afirmând aceasta, nu ne retragem de pe poziţia noastră care susţine că toate afecţiunile pot fi vindecate numai prin acţiune mentală.
Este greu pentru unii, după o viaţă întreagă în care s-au bazat pe mijloace materiale, să se lanseze deodată pe culmile înţelegerii. În multe cazuri, viziunea spirituală este o chestiune de dezvoltare. Este mai rar o chestiune de revelaţie spontană. Acela care a înţeles perfect acţiunea infailibilă a Legii Divine, este capabil să exercite asupra bolnavului o atitudine sănătoasă, rezonabilă. Isus nu a folosit totdeauna la vindecare aceeaşi metodă, deşi s-a servit întotdeauna de acelaşi Principiu.
Isus îi privea pe oameni la nivelul de evoluţie la care se găseau. În unele cazuri, El atingea bolnavul şi, uneori, se folosea de mijloace materiale, cum a procedat cu orbul căruia i-a atins ochii cu tină. El ştia că de fapt nu există nici un dar de vindecare deosebit în tină, dar mai ştia că omul acela avea nevoie de sprijinul unei acţiuni materiale, pe care nu a ezitat să-l folosească.
Trebuie ţinut seama că oamenii se află la o mare varietate de nivel mental de acceptare, pentru că ei sunt diferiţi în percepţia lor spirituală şi, în acelaşi timp, şi în capacitatea lor de a primi vindecarea; totodată ne amintim că, de fapt, ne folosim de o Lege perfectă, care poate acţiona fără greş, mai ales când nivelul de acceptare este superior.
Nu putem fi de acord cu aceia care refuză să trateze pe cineva dacă acesta a consultat un medic sau s-a folosit de vreo formă materială de tratament. Practicianul ar trebui să-şi amintească de faptul că el posedă o conştiinţă superioară, în timp ce persoana tratată s-ar putea să aibă tendinţa subiectivă de teamă, de care să nu fie conştient, dar care se unesc şi-l împing să se bizuie, în parte, pe nişte mijloace materiale. Orice lucru ce poate ajuta pacientul să fie receptiv la ideea de sănătate este de folos în tratament, deşi practicianul ştie că lucrarea sa proprie este în întregime îndeplinită de Minte. Când am acceptat existenţa unui Principiu de vindecare universal, trebuie să fim de acord cu faptul că ori de câte ori se obţine rezultatul de vindecare, aceasta înseamnă că s-a realizat un contact cu acest Principiu şi că vindecările nu se datoresc medicaţiei. Atunci când Isus i-a permis femeii să-i atingă roba, sau când a folosit tina pentru a întări credinţa orbului, pare rezonabil şi pentru noi să permitem pacientului să ia contact cu

Principiul vindecării prin mijloace materiale, dacă un astfel de suport îi întăreşte credința. Respingem atitudinile extreme, atât din partea medicului care nu acceptă tratamentul spiritual, cât şi din partea practicianului care interzice folosirea medicamentelor. Ambele atitudini sunt înguste şi intolerante.

De vreme ce există doar un singur Principiu de vindecare în Univers, rezultă că tratamentul fizic şi spiritual sunt extremele opuse ale aceluiaşi lucru. Prin cooperare inteligentă cu Legea Minții, s-au obținut vindecări complete şi permanente în maladii serioase ca: artrită, paralizie, cancer, hipertensiune arterială, afecțiuni cardiace, anemie, ulcer, epuizare nervoasă, diabet etc. Vindecările s-au realizat totdeauna prin intermediul unui practician - bărbat sau femeie obişnuiți - care a reuşit să-şi însuşească o înțelegere clară a inflexibilității Legii şi care a realizat acea siguranță interioară senină, că această Lege a Minții "poate fi pusă în acțiune de oricine se preocupa de dezvoltarea sa proprie în cunoaşterea spirituală", în aşa măsură încât ajunge să poată dirija acest flux de energie universală numit gândire, în direcția vindecării.

Două extreme trebuiesc evitate: **înfumurarea şi subestimarea de sine, ambele fiind dovada că mintea respectivului este centrată asupra sa, în loc de a fi îndreptată spre Marea Minte Creatoare. Practicianul trebuie să spună: "Marea Lege a Minții este cea care vindecă" şi nu "Eu sunt un mare vindecător". El trebuie să aibă încredere desăvârşită în capacitatea sa de a vindeca, dar această credință trebuie să se sprijine întotdeauna şi total pe Mintea Divină şi nu pe intelectul său slab.**

La cealaltă extremă este pacientul, care nu se încrede în sine şi se subestimează, spunându-şi: "Am o voință slabă" sau "o slabă educație" sau "nu am personalitate" sau "nu posed vocabular adecvat", "mi se pare inutil să cred că aş putea ajuta pe alții sau pe mine însumi".

Unii practicieni, cu mari succese în domeniul vindecării, se dovedesc a fi oameni simpli, liniştiți, fără să posede grade academice. Ei în schimb au o încredere de nezdruncinat în această Mare Lege a Minții care vindecă. Ei au încetat de a se mai considera neînsemnați sau lipsiți de educație şi s-au văzut că sunt posesori ai Minții Divine, una cu această Minte Universală care face ca totul să pulseze de viață. Oricine, după ce a citit lucrarea de față, îşi dă seama că are acces la imensul Ocean de Inteligență care îi poate conferi drepturi de a vindeca.

Legea nu are favoriți - toți sunt egali.

Credința nu este încredere oarbă. Adevărata credință presupune două lucruri: se bizuie pe înțelegerea inteligentă şi clară a Principiului Vindecării, plus o siguranță interioară, calmă, în ceea ce priveşte Puterea care vindecă. Atâta vreme cât cunoaşterea şi încrederea în această Putere sunt mai mari decât propria-i teamă față de boala cu care este confruntat, el poate vindeca. Atunci când teama de boală întrece propria-i siguranță în Putere, el nu va putea vindeca. Aceste condiții sunt fundamentale în procesul de vindecare. **Cele mai bune rezultate se obțin atunci când recunoaştem minunata Inteligență a Minții şi ne ridicăm pe o treaptă mai sus în recunoaşterea faptului că**

acest Meşter Constructor - Mintea - lucrează sub dirijarea Spiritului. Concepem Spiritul ca fiind unicul Principiu Atotştiutor din întregul Univers, Mintea însăşi nefiind conştientă de sine. *"Spiritul este Prima Cauză, este existent în sine şi are toată viața cuprinsă în sine"*. El are capacitatea de a voi sau de a alege. Actul original şi de început aparține totdeauna Spiritului; acesta este preluat şi prelucrat în formă de către Minte, care este Subiectivul Universal.

Ne bucurăm complet şi ne bizuim pe infinita Inteligență a Minții şi pe capacitatea ei de a executa orice avem de făcut, dar trebuie să recunoaştem că este schimbătoare în acțiunea ei, creând constructiv sau distrugând, conform alegerii făcute în gândirea noastră conştientă. Pe de altă parte, recunoaştem că Spiritul este neschimbător - Eternul Eu Sunt - sălăşluind totdeauna în Perfecțiune. Spiritul, deci, este acela după care ne formăm gândul. Spiritul se vede pe sine reflectat în Univers, neschimbat şi neschimbător. Când spunem că imperfecțiunea nu a fost niciodată în realitate în trup, ne ridicăm la punctul de vedere al Spiritului şi afirmăm ceea ce se vede întotdeauna de către Spirit, adică perfecțiunea eterna a omului. Aceasta o aducem noi la cunoştința Minții şi cerem să se realizeze perfecțiunea văzută de Spirit şi pe care, în momentul în care ne-am curăța de imagini false, o putem vedea şi noi.

Astfel, când facem tratament mental sau spiritual, observăm o ştergere a falsului tablou, pentru că nu se manifestă decât ceea ce vede Spiritul. Deci, vindecarea spirituală are caracter permanent, pe când simpla vindecare mentală ar putea sau nu să fie permanentă. Ceea ce s-a vindecat prin tratament spiritual nu mai revine - nu mai poate reveni deoarece a dispărut în eterna contemplare a Spiritului: "Nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele şi fărădelegile lor".

Forța spirituală a gândului are o putere asupra oricărui lucru, asupra oricărei rezistențe aparente. În timpul nostru de ignoranță socotim orele copleşitoare şi cedăm în fața lor cu teamă. Dar, cu însuşirea concepției despre Spirit, cunoaştem acum că adevărul pe care-l trâmbițăm este irezistibil, superior oricărei condiții. Nici un tablou urât nu este destul de mare sau destul de oribil ca să poată opune rezistență, deoarece este un tablou fals, nereal şi Spiritul vede numai perfecțiune acolo unde ignoranța vede numai urâțenie. Trebuie recunoscut că această Esență pură a Spiritului se află în noi ştergând orice nu-i seamănă, pentru că "nu prin constrângere (forța fizică umană), nici prin putere (forța mentală a omului), ci prin Spiritul Nou" zice Domnul.

Trăim într-un Univers spiritual, o prezență vie. În ceea ce priveşte corpul, trebuie să ținem minte cele de mai sus, corpul fiind un corp spiritual în care sălăşluieşte Spiritul. **Corpul este deci o prezență vie. Dacă privim lucrurile altfel, suntem atunci capabili să respingem orice senzație ce aduce un mesaj de deprimare, deoarece putem afirma că nu poate fi nimic altceva decât prezența Spiritului acolo unde altceva ar încerca să-şi impună prezența.**

Uneori suntem prea aproape de propria suferință spre a mai putea să ne tratăm cu succes. Deşi ştim că avem la dispoziție o Lege perfectă care lucrează în favoarea noastră, suferința ar putea fi atât de mare încât să tulbure foarte mult starea noastră de conştiință. În asemenea cazuri, un mic ajutor material care să lumineze suferința ar

putea fi de folos în sensul că suferindul se poate detaşa suficient, astfel ca să realizeze o linişte mentală necesară succesului şi reuşitei tratamentului.
Trebuie să încercăm să ne amintim că suntem moştenitorii memoriei speciei, din moment ce există o Minte Unică. Toate experiențele speciei sunt depozitate în această Minte Unică, deci nimic nu este pierdut. *Specia a avut multe încercări de durere şi boală. Treptat durerea s-a asociat cu teama în conştiința speciei, durerea fiind premergătoare morții. Prin urmare, durerea şi suferința sunt capabile să ne scuture violent, făcându-ne dificile încercările noastre de a învinge teama.*
Pe măsură ce individul dezvoltă această atitudine față de boală, el învață cum să procedeze cu tot felul de dificultăți. Treptat, pe măsură ce conştiința lui se limpezeste şi viziunea lui spirituală se întăreşte, descoperă că stăpâneşte tot mai bine stările de indispoziție, de teamă etc. Nu trebuie să ne descurajăm dacă la început nu ne ridicăm pe culmi înalte. Mulți fac progrese rapide din primele zile sau săptămâni, dar uneori se mai întâmplă şi dificultăți în ajustarea gândului la aceste noi concepții. Se poate găsi încurajare dacă gândim că progresul, de obicei, este mult mai rapid decât pare. Mintea subiectivă este foarte educabilă şi procesul de reeducare se desfăşoară continuu. Un singur gând este suficient să schimbe viață. O idee limpede, clară, urmărită cu tenacitate, este îndeajuns pentru a ne reface condiția fizică; prin urmare ar trebui să ne menținem cu credință pe această nouă concepție, pentru că, aşa după cum ziua urmează nopții, vom dezvolta cunoaşterea care ne dă posibilitatea de a deveni stăpâni ai propriilor noastre gânduri, în loc de a ne complace în situația de sclavi şi, odată gândirea vindecată, corpul îi va urma, sănătatea fiind o stare atât fizica cât şi mentală.
Mulți folosesc credința în forța de acțiune a Legii Minții cu scopul de a scăpa din situații periculoase. Legea Minții operează atât de neutru încât, ori de câte ori este pusă în acțiune, virează marea sa putere creatoare în direcția aleasă de noi, astfel că nu este de mirare că se obțin rezultate bune chiar în asemenea cazuri.
Trebuie spus însă că persoana care procedează astfel pierde mult, deoarece ea obține darul fără să-l cunoască pe donator. Ea nu ajunge la acea relație încântătoare ce se numeşte "a cunoaşte pe Dumnezeu". Ea poate şti multe despre Dumnezeu, dar Divinitatea impersonală devine personală pentru acela care îşi expune întreaga ființă acestei cultivări a prezenței Divine.
Este adevărat că, în virtutea acestei credințe, se pot obține uneori şi bunuri materiale, dar acest contact ocazional cu Spiritul duce la o realizare mai slabă şi la o lipsă de satisfacții mai accentuată. ***Isus a demonstrat aceasta într-una din învățăturile sale; era înconjurat de o mulțime de oameni care voiau să ştie dacă puteau folosi această Lege pentru a obține hrană, îmbrăcăminte şi adăpost. El i-a asigurat că acest lucru era foarte posibil şi le-a explicat că, totuşi, viața superioară şi mai deplină este atunci când trăieşti în cultivarea conştientă a Vieții Spiritului. El a încheiat, amintindu-le că dacă vor căuta mai***

întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea lui, toate celelalte lucruri le vor parveni automat.

Astăzi este necesar să cultivăm acel mod de viaţă care, în mod logic, produce sănătatea şi fericirea. În recomandarea acestui mod de viaţă nu există nici o constrângere, cum ar fi de exemplu indicaţiile de a renunţa la fumat, la jocuri de noroc şi multe altele, aşa-zise păcate. Isus a arătat o viziune mentală şi spirituală clară, ce face posibil să simţim orice ne poate sta în cale şi să renunţăm la aceste piedici, nu prin constrângere, ci pentru că am descoperit că adevăratele bucurii ale vieţii se bizuie pe apropierea gândului nostru de acela al Spiritului. Numai acest mod de viaţă asigură eliberarea de ameninţarea cu boala.
De vreme ce omul a fost creat ca expresie a Spiritului, nu şi-ar apropia mai mult fericirea îndeplinind scopul pentru care a fost creat? Cum Legea Universului lucrează pentru binele a tot ce există, nu s-ar simţi mai bine aducându-şi gândirea în acţiune şi unitate cu ceea ce ştie că se numeşte Mintea Spiritului?
Aceasta nu este o problemă ecleziastică, este un fel de viaţă pe care o fiinţă ce gândeşte şi raţionează, în mod logic, încearcă să-l descopere. Dumnezeu nu se ascunde, El poate fi cunoscut. Singura cooperare ce o vom obţine vreodată de la Divinitate este aceea care rezultă din cooperarea noastră cu Ea. Aceasta înseamnă "a cunoaşte pe Dumnezeu". **Se poate spune că nu există decât un singur cuvânt raportat la Divinitate şi folosit de către aceia care au atins o viziune superioară şi o înaltă împlinire spirituală; acest cuvânt este IUBIREA, care este adevărata natură a Divinităţii. Iubirea nu este o emoţie sentimentală oarecare; ea este o forţă teribilă, dinamică, vindecătoare. Întregul proces al creaţiei, al perfecţiunii, al vindecării, este rezultatul Iubirii Divine. Iubirea este o Forţă Creatoare. Marea Lege a Universului, în care sunt incluse celelalte legi secundare ale Universului, nu este altceva decât Iubirea Divină în acţiune. *"Iubirea este împlinirea Legii", ea este acea forţă irezistibilă din Univers care înlătură obstacolele aparente şi aduce în loc sănătate, fericire şi prosperitate, oricărui suflet ce se deschide în faţa acestui curent Divin.***
Nimic nu întregeşte caracterul aşa cum o face Iubirea. Nimic nu adaugă putere vieţii aşa deplin cum o face Iubirea. Iubirea poate vindeca orice maladie, fără ea degeaba ne-am dărui toate bunurile la săraci sau ne-am lăsa arşi pe rug, în zadar am cunoaşte totul. Să ne aducem aminte că nu este vorba de sentimentalismul siropos numit adesea dragoste, ci de dorinţa intensă de a face binele.
Există diferenţă între a iubi o persoană şi a place pe cineva. Oamenii spun adeseori: "Nu poţi iubi pe oricine. Unii sunt atât de răi, atât de enervanţi încât este imposibil să-i poţi iubi". Să înţelegem bine termenul: ne place o persoană prin exteriorul său - iubim omul prin interiorul lui. Este adevărat că unii sunt enervanţi. S-ar putea să nu ne placă exteriorul lor şi nu suntem obligaţi să o facem. Iubim cu adevărat pe cineva atunci când îi dorim acelaşi lucru ca şi nouă. S-ar putea să nu ne tenteze compania cuiva într-atât ca

să-l invităm la noi acasă; dar să nu permitem ca neplăcerea provocată de exteriorul acestuia să impieteze asupra dorințelor noastre privind persoana respectivă. Poate că s-a purtat nedrept cu noi sau s-a arătat ca nu este demnă de încredere. astfel că nu-i putem recunoaşte calități pe care le apreciem. Chiar dacă-l ținem la distanță din acest motiv, ar trebui să avem grijă să nu permitem ca manifestările enervante să pătrundă în noi. Dacă permitem ca manifestările să pătrundă, ele devin parte integrantă din noi. **Atunci când emanăm iubire, aceasta anulează tot ce este negativ, dacă reflectăm ura, aceasta anulează tot ce este divin.**

Trebuie să recunoaştem că această persoană este Spirit în forul său interior, aşa cum suntem noi. Iubim omul spiritual interior chiar atunci când evităm manifestarea lui exterioară imperfectă. Îi iertăm lui actele lipsite de bunăvoință şi de câte ori ne vine în conştiință, îi dorim tot binele. Nu putem pretinde pentru noi binele şi în acelaşi timp, mental, să închidem pentru altul calea binelui. Foarte adesea refuzul nostru de a permite lipsei lui de bunăvoință să pătrundă în conştiința noastră, cuplată cu alegerea conştientă de iubire pentru el, constituie forța vindecătoare ce acționează asupra sa şi înlătură masca sa de imperfecțiune, revelând adevăratul om de sub aceasta.

Deci: "Iubeşte-ți inamicii, ei sunt frații noştri. Dacă cineva spune iubesc pe Dumnezeu şi-şi urăşte fratele, este un mincinos. Pentru că dacă el îşi urăşte fratele pe care-l cunoaşte, cum poate el iubi pe Dumnezeu pe care nu l-a văzut?".

Una din condițiile fundamentale a succesului unui tratament constă în a învălui persoana tratată cu toată iubirea noastră, fără nici o reținere. Iubirea vindecă, ura otrăveşte.

CAPITOLUL VIII –

Uzina electrică din noi

S-a accentuat necesitatea unei cunoaşteri clare a Legii pentru a putea asigura succesul vindecării. Dar mai trebuie ceva; nu numai ceea ce cunoaştem este important, ci şi ceea ce simțim. Există o cunoaştere interioară la care trebuie să ajungem, cunoaştere ce nu este rezultatul unui proces intelectual. Este o cunoaştere mistică de prim ordin, obținută direct de la sursă. **Vindecătorul poate folosi, pentru a ajunge la adevăr, calea intelectului sau a rațiunii, dar la acestea se mai adaugă o a treia cale şi anume aceea a percepției imediate.**

Această cale îl conduce la adevărul ce este mai degrabă intuit, decât raționat. El intuieşte Prezența Divină care umple întregul Univers şi pe sine. Simte această

prezență în orice şi în oricine pe care-l întâlneşte şi aceasta îi dă convingerea în unitatea de neînfrânt a întregului.

Misticul nu este o persoană ciudată sau neapărat un medium. El nu se asociază cu spiritele, nici nu aude voci sau interpretează vise. **Ceea ce îl deosebeşte este faptul că el *"percepe intuitiv adevărul şi, fără procese mentale conştiente, ajunge la realizarea spirituală".* El a ajuns să ştie că Divinitatea e în el şi că a învățat să se izoleze de vocile arțăgoase ale oamenilor, de falsele lor noțiuni, de tendința de a accepta idei banale, comune şi a coborât în profunzimea sa, acolo unde se ia contact cu Divinitatea. Într-un sens el l-a privit pe Dumnezeu în față, a auzit lucruri pe care instinctiv le recunoaşte ca adevăruri de bază şi a revenit pentru a vorbi despre ceea ce cunoaşte cu certitudine.**

Nu numai fondatorii marilor religii, dar şi mari poeți ca Dante, Tennyson, Shelly, Walt Witman şi altii, au avut această calitate mistică a intuiției. Citind operele lor, ne dăm seama că au mers întotdeauna în urma Prezenței vii, care s-a manifestat în ceea ce ei au scris. Cunoaşterea mistică accentuează mai întâi Realitatea Prezenței Divine şi posibilitatea de a ți-o apropia în mod conştient. Umple nu numai omenirea ci şi întregul Univers, munți, râuri, copaci, păsări, fluturi etc, trăim într-un Univers spiritual.

Din această cunoaştere perfectă a Universului derivă altă concepție, aceea că destinul constă în a manifesta perfecțiunea în tot ce faci. Specia umană îşi desfăşoară activitatea în iluzia că omul s-a născut să aibă parte de boală, de necazuri şi de frustrări. Acest lucru a fost crezut atât de mult timp, încât a ajuns să fie privit ca un adevăr, dar este un neadevăr şi, în anumite momente, intuim adevărul care este acela că omul s-a născut pentru a avea un destin minunat, că standardul său de viață este mult mai sus decât a acceptat specia. Experiența obişnuită a speciei a fost aceea a înfrângerii şi a bolilor. Astfel că ne-am născut cu acumulare de amintiri negative ce s-au impus atât de evident, încât le-am acceptat ca destin. Dar, în momentele de iluminare, cei mai mulți dintre noi au simțit că nu acesta a fost nivelul de viață urmărit. Este un standard fals pentru ceea ce ar trebui să fie normal, acceptat deoarece am privit viața prin ochii speciei. Şi totuşi, întrezărirea perfecțiunii spirituale şi fizice a fost atât de elevată față de acest fals standard, încât de-abia am îndrăznit să o exprimăm în cuvinte.

Trebuie să căutăm adevărul normal, deoarece vom obține numai ceea ce am acceptat mental drept normal. Vom experimenta întotdeauna numai ceea ce socotim ca normal, nu ceea ce dorim sau pentru că ne rugăm. Mulțimea a privit cu ochii experienței speciei şi aceasta a fost limita pe care a putut-o atinge. ***Trebuie să privim viața prin ochii Spiritului, pentru că, dacă am luat naştere din Spirit, urmează logic că orice ar fi Spiritul în sine, avem dreptul să ne aşteptăm ca noi să-l putem reproduce în noi înşine. Acesta este standardul superior văzut în lumina a ceea ce omul a realizat, deşi tendința este de a se retrage de la el şi a accepta standardul inferior.***

Aceasta înseamnă stagnare. Omul trebuie să trăiască în lumina adevărului superior pe care-l cunoaşte. El trebuie să continue spre experiențele superioare şi, pentru a încerca binele deplin, trebuie ca mental el să tindă spre cel mai înalt bine ca nivel normal al vieții.

Există unele adevăruri pe care le cunoaştem, dar pe care niciodată nu le putem dovedi prin procese raționale. Acestea sunt lucruri ce dau forță, pondere şi convingere în lucrarea noastră. Atunci când Isus le spunea discipolilor săi că ei învățau pe alții lucruri pe care ei le învățaseră la rândul lor de la alții, pe când El vorbea despre lucruri pe care le ştia şi le văzuse, prin aceasta revela unul din secretele formidabilei sale autorități asupra forțelor răului. El nu stătea mult la discuție; demonstra modul de acționare al acestei Prezențe, care de fapt era parte integrantă din El însuşi, şi lăsa rezultatele să vorbească.

Isus învăța că "Există o Lege transcedentală absolută în fața căreia toate celelalte legi nu înseamnă nimic". El învăța că: "Această Lege, prin însăşi Prezența ei, vindecă orice lucru care vine în contact cu ea". El ştia intuitiv că Divinitatea este indivizibilă; prin urmare, Divinitatea şi Universul sunt inseparabile. Într-adevăr, în loc de a vorbi despre Dumnezeu şi Universul Lui, sau despre Dumnezeu şi om, sau despre Dumnezeu şi orice altceva, El ne vorbea despre Dumnezeu şi Universul Lui în om, prin această prezență inerentă. El mai învăța că Infinitul nu poate fi fracționat, nu poate fi altceva decât o unitate singură, completă. Cum omul este o parte din acest Mare Întreg, nu ar putea fi niciodată despărțit de Divinitate. Prin urmare, bolile sunt numai iluzii ale simțurilor şi niciodată realități.

El ştia că Dumnezeu, fiind indivizibil, trebuie să existe în totalitatea Lui în orice ființă umană. Astfel, ori de câte ori vorbea în prezența unei boli, nu aducea un soldat ca să gonească inamicul; El aducea o întreagă armată şi ştia că victoria va fi a Lui, deoarece nu există nimic care să se poată opune acestei Prezențe Atotputernice. Divinitatea aceasta dinlăuntrul omului era asociată Lui permanent.

Astfel că El umbla şi vorbea cu oamenii la suprafață, dar în interior El vorbea cu Tatăl dinlăuntru. Cum era supus asaltului teribil al gândului mulțimii asupra mentalității Sale, El trăia retras în cele mai profunde centre ale ființei sale, păstrând centrul său spiritual deschis față de Prezența Spiritului. *"Căci Spirit cu Spirit se pot întâlni"*. El era supus încercărilor de tot felul, dar atunci când apăsarea din afară devenea prea intensă, se retrăgea într-un loc izolat pentru ca acolo să-şi recapete viziunea clară a Prezenței dinlăuntrul său şi a unității inseparabile cu Tatăl. Când revenea întărit în forța sa de vindecare, El dădea o explicație simplă: *"Tatăl din Mine, El este acela care îndeplineşte lucrarea".*

Astfel că revenim la faptul că vindecarea nu este îndeplinită de vindecător, prin efortul lui, ci prin permiterea adevărului să pătrundă în oameni şi să-i faca liberi. Acest adevăr al Unității Dumnezeu-om, clar înțeles, vindecă boala, recunoscându-i nimicnicia. În adevăr, suntem vindecați de boli pe care nu le-am avut niciodată decât în falsa noastră credință. **Căci Dumnezeu nu poate fi bolnav şi noi suntem una cu Dumnezeu. Când ne dăm seama de puterea formidabilă ce se manifestă în întregul Univers, înțelegem că: *"Toată puterea mi-a fost dată, această putere face minuni, face ca lucruri aparent mari să devină neînsemnate."***

Unele lucruri ajută pentru a păstra acest simț al Prezenței ce sălăşluieşte în noi. Să ne obişnuim a gândi la Prezența Divină şi să o căutăm peste tot, să o recunoaştem, să o cultivăm. Teologii au separat lumea în lume fizică şi lume spirituală. Să dărâmăm acest

zid despărțitor. Să învățăm a-l vedea pe Dumnezeu în Universul Lui, deoarece îl putem găsi peste tot şi el în toate există. Nimic nu va fi imposibil pentru cel care va gândi cu asiduitate la Prezența Divină, dar nu în maniera teologică. Aceasta nu înseamnă a deveni mai puțin umani sau a renunța la plăcerile obişnuite ale vieții. Nu înseamnă însă nici să adoptăm o atitudine religioasă, ca şi cum această prezență ar fi ceva de care să ne temem şi că nu ne este permis să o uităm nici o clipă.

Deşi abordarea în mod intelectual a subiectului este de neprețuit, să nu uităm niciodată că puterea vine de la cultivarea sensului mistic. Prin calea intelectuală, adevărul este abordat pe dinafară; prin sensul mistic, aceasta se face în interior. Trebuie să dezvoltăm latura interioară a vieții. Facem aceasta folosind un timp contemplarea calmă a faptului că fiecare dintre noi este complet pătruns de această Prezență Divină, ca şi Isus sau alți oameni proeminenți; că fiecare grăunte de energie ce a stat la dispoziția Lui, se află şi la dispoziția noastră.

În cazul când, cu toate cunoştințele căpătate, se strecoară îndoiala, trebuie negată realitatea oricărei contraziceri şi să fie căpătată convingerea că aparența acestei stări poate fi schimbată la voință, revenind la situația în care se poate folosi orice ajută la renaşterea adevărului şi înțelegerea lui. **Dacă este în cauză un anumit organ (inimă, plămâni, ochi etc.), îl înconjurăm cu iubire vindecătoare, ne adresăm cu calm şi armonie, impunând senzația de sănătate. În acest fel se reprezintă imaginea unui organism perfect şi armonios, un adevărat lăcaş al Spiritului, şi se oferă acea imagine legii Minții, care - aşa cum ştim - exprimă într-o clipă că omul este cel mai mare, mai măreț şi mai puternic lucru din Univers.** **Dacă nu ne dăm seama de acest fapt, imensitatea Universului ne poate înspăimânta. Or, omul este cu mult mai mare decât oricare din formele şi forțele ce se manifestă în Univers. Ele îl pot depăşi în volum, dar el le este superior deoarece este Minte. Conformația lui fizică îl obligă să rămână pe această planetă, dar mintea lui îi permite să rătăcească prin univers şi să creeze mijloacele care să-i dea posibilitatea de a afla tainele acestuia. Şi totuşi, omul rămâne superior față de tot ceea ce el a creat până acum, sau va mai crea.**

CAPITOLUL IX –

Cazuri de vindecare

Este ştiut că cuvintele, prin ele însele, nu conțin nici o putere magică. Ele sunt valabile numai ca ghid al gândului nostru în timpul tratamentului mental sau spiritual. *Gândul este acela care vindecă. Simpla repetare a cuvintelor nu are nici o valoare dacă nu întărim aceste cuvinte cu gândul adecvat. Cuvintele în sine nu pot fi complet diferite -*

nefiind necesară o anumită formulă magică - pentru că gândul este acela care le susține și le dă putere.

În unele vindecări complete, calea folosită a fost înlăturarea, de la începutul tratamentului, a cauzei ce a dat naştere afecțiunii. Astfel, **în cazul unei eczeme rebele, ce nu a putut fi vindecată prin nici una din metodele cunoscute** (ape termale, alifii şi alte medicamente), ***a fost necesar ca pacienta să înțeleagă că stările de animozitate, amărăciune, profund implantate în conştiința ei - cauzate de fricțiunile dintre ea şi o rudă apropiată - stăteau la baza afecțiunii sale.*** Vindecarea nu s-a putut produce decât după ce a reuşit să elimine aceste stări de iritație şi amărăciune, înțelegând profund semnificațiile din Rugăciunea Domnului: "Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri".

Această rugăciune nu este pentru iertarea eternă a unui păcat teoretic, ci se referă la un principiu fundamental şi anume că orice ranchiună păstrată în inimă, în mod automat închide manifestarea perfecțiunii spirituale. Prin urmare, succesul în cazul arătat a fost obținut în momentul în care pacienta a reuşit să se plaseze pe poziția Spiritului care nu condamnă pe nimeni. **Iată forma de expunere folosită de această pacientă, ce se redă pentru eventualitatea că va fi folosită ca ghid:** ***"Eu, Mary H. sunt acum înconjurată de Mintea Subiectivă Universală. Verişoara mea, Jane Jones, este de asemenea înconjurată de această Minte. Amândouă gândim în ea şi cu ea în acest moment. Nu pot exista două curente de gândire ostile în această Minte Unică. Eu pronunț acest cuvânt, care este Lege în interiorul stării mele mentale, adică în Minte nu există decât o condiție de linişte, deci, atât eu cât şi vara mea ne aflăm în totală pace în această Minte. Mă iert pe mine, precum şi pe ea pentru orbirea noastră ce a provocat o perturbare ce nu există acolo. Elimin total, şterg şi dizolv orice sentiment de jignire, toată supărarea, toată iritația. Nu există nimic, nicăieri, care să aibă puterea de a mă irita, pentru că mă aflu în calmul etern al Spiritului. Sunt întruparea Spiritului, care nu emană decât pace, armonie, perfecțiune. O îmbrățişez pe Jane Jones şi o învălui cu cea mai caldă şi mai profundă iubire. Învălui pe toți cu aceeaşi caldă iubire divină inspirată. Mă pronunț pentru înlăturarea oricărui sentiment de iritare în lumea mea şi emit pacea mea, care să învăluie orice vine în contact cu mine."***

"Corpul meu este substanță spirituală şi nu poate fi îngrădit de nimic care să-l enerveze. Pielea mea este şi ea un loc de sălăşluire a Spiritului şi nu cunoaşte decât pacea, finețea, netezimea. Acum îndrept Legea Minții să manifeste în stările mele mentale, în corpul meu, în pielea mea, acea perfecțiune spirituală care ține întotdeauna de prezența Spiritului. Acum, în mod conştient, predau acest corp lucrării perfecte a Legii perfecte, în acord cu acest cuvânt al meu de perfecțiune. Mă bucur de perfecta ei împlinire, pentru că ştiu că ea se produce chiar în clipa de față."

Această formulă a fost repetată de trei ori pe zi, după 15 minute de citit şi meditat la lucruri spirituale. În câteva săptămâni eczema a dispărut complet şi nu a mai reapărut. ***Atunci când Isus vorbea mulțimii, spunând că dacă ei aduceau daruri la templu şi-şi aminteau că nutreau sentimente de ostilitate între ei şi alții, atunci ar fi fost mai bine să lase darurile acolo, să se împace cu semenii,***

apoi să vină şi să-şi formuleze cererile; prin aceasta, El le arăta Legea Spirituală Fundamentală.

Nu este neapărat nevoie să iei contact cu semenul şi să te împaci cu el. E bine, când se poate, dar principiul este să te împaci cu acesta în conştiinţa ta. Şterge amărăciunea din partea ta şi din stările tale mentale. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu te priveşte şi zice: "Foarte bine, acum te vei vindeca", ci că se restabileşte mental acordul cu armonia universală, care este singura stare a minţii în care perfecţiunea spirituală se poate manifesta. Nu putem manifesta o stare fizică pozitivă întreţinând în acelaşi timp o stare mentală opusă. *Mentalul şi fizicul trebuie aduse la starea lor de armonie şi înţelegere desăvârşită.*

O altă vindecare a unei sinuzite rebele, ce avea drept cauză un complex de persecuţie, nu a fost posibilă decât atunci când pacientul s-a convins că jignirile şi persecuţiile a căror ţintă se considera, nu erau în realitate fondate. Să ne dăm seama că, dacă cineva ar dori să ne jignească, asta nu are efect decât dacă noi acceptăm jignirea, căci nu este în puterea celuilalt să o impună. Aceasta se produce numai dacă ne lăsăm afectaţi. Fără îndoială că în fiecare zi, una din cunoştinţele noastre nu ne agreează şi spune ceva neplăcut despre noi. Dacă nu-i dăm ascultare, atunci jignirea nu se produce, ceea ce dovedeşte că gândurile sau cuvintele altora, în ele însele, nu au nici o putere asupra fericirii noastre. ***De fapt, noi singuri avem puterea de a ne răni sufleteşte, prin reacţia mentală proprie la lucrurile spuse sau făcute.***

Nu ar fi deci preferabil să adoptăm această atitudine: dacă într-adevăr, are intenţia să mă jignească, refuz să o accept; iar dacă nu a avut de gând să mă jignească, de ce să o iau drept jignire?

În primul rând trebuie să fim sinceri cu noi înşine, adică să ne eliberăm de gândirea limitată, căci totdeauna gândul este acela care impune restricţii; mai târziu apare manifestarea fizică a acelui gând restrictiv. Prin urmare, pentru a curăţa fizicul, trebuie să facem o curăţenie mentală şi spirituală.

O impresie penibilă din trecut, repetată, care a stârnit atunci o reacţie emotivă puternică - de exemplu, vederea unui infirm purtat în scaunul pe roţi - rămâne imprimată în subconştient, deşi cu trecerea anilor pare că s-a şters din amintire. Dar, de fapt, nu uităm niciodată ceva ce am văzut sau am auzit. Toate impresiile sunt împinse afară din mintea obiectivă de către alte impresii sau imagini şi apoi sunt depozitate în vastele profunzimi ale minţii subiective.

Sunt cazuri în care amprenta dominantă a modelului de gândire subiectivă declanşează acţiunea Legii Minţii, producând în final perturbaţii serioase, corespunzătoare impresiilor aparent uitate. Pentru tratarea mentală a unor astfel de cazuri, trebuie căutate şi stabilite cu precizie, din trecutul pacienţilor, cauzele reale care au provocat acţiunile actuale. *Tratamentul propriu-zis constă în refuzul de a accepta falsa realitate a bolii şi de a şterge şi desfiinţa complet gândul-formă ce provoacă boala. Totodată, întrucât gândul-formă, în astfel de cazuri, lucrează fără a fi conştienţi, se impune ca, în mod definitiv şi conştient, să se prezinte Minţii modelul opus al tabloului, adică acela*

de sănătate perfectă a infirmului a cărui apariție a produs impresia penibilă înregistrată de pacient şi urmările de mai târziu ale acesteia. Atât pacientul tratat, cât şi infirmul din trecut, trebuie să fie reprezentați mental de către pacient ca posedând o sănătate perfectă.

Slăbiciunea în orice parte a corpului este numai o iluzie a simțurilor, iar Legea Spiritului Vieții în Cristos ne-a eliberat de legea aparentă a păcatului şi a morții.

Stările de teamă se țin agățate cu tenacitate de om. Adeseori este necesar pentru un pacient un oarecare timp pentru a le înlătura cu desăvârşire. Unii se întreabă de ce nu s-ar produce aceasta instantaneu? Răspunsul este că s-ar putea întâmpla şi aşa, dacă conştiința ar fi întotdeauna perfectă. Dar Mintea lucrează oricum, iar persoana ce are nevoie să-şi schimbe obiceiurile mentale de-o viață ar trebui să fie încurajată de a face aceasta şi să nu i se afirme categoric că Divinitatea poate acționa pe loc. Astfel riscă să renunțe la tratament pentru că vindecarea nu se produce pe loc.

Este recomandabil să se evite discuțiile - sau persoanele ce le provoacă - cu privire la stările morbide, maladii etc, demonstrând prin aceasta că sunt mental infectate, emanând gânduri poluante ce îngreunează curățenia mentală.

În sens contrar, există persoane a căror prezență are efect vindecător. Aceştia sunt cei care caută cu persistență să vadă perfecțiunea Spiritului în orice şi în oricine, chiar şi în aceia pe care lumea îi numeşte infirmi sau bolnavi.

Trebuie să practicăm convingerea intimă în propria noastră conştiință că nu există nici un motiv de enervare. Aparența exterioară s-ar putea să persiste încă, dar pe aceasta o priveşte omul obişnuit, în timp ce omul divin pătrunde dincolo de aparențe şi se adresează inimii. Când ajungem să învăluim totul cu imaginea ce rezultă din tabloul Divin, suntem mai aproape de realitate decât aceia care văd contrariul, pentru că ei trăiesc încă în lumea simțurilor, pe când noi am reuşit să pătrundem în inima Realității. Apoi, când se iveşte ocazia de a trata o boală, nu mai trebuie să ne smulgem dintr-o atitudine negativă şi să ne străduim a ne ridica pe poziția viziunii spirituale.

Nu este rezonabil să presupui că te poți înconjura de gânduri sau cuvinte de boală, chin, neplăceri, sărăcie, invidie, critică, gelozie şi lăcomie timp de 23 de ore pe zi şi să pretinzi ca în ora rămasă poți pune în mişcare Legea Spirituală. Când Isus a spus discipolilor săi că, dacă nu lucrează în vie, nu se pot aştepta să obțină roade, nu făcea altceva decât să demonstreze acest principiu; la muncă puțină, roade puține, recoltă mică; la munca multă, recoltă bogată. Deci trebuie facut un efort deliberat pentru a umple conştiința cu gânduri de perfecțiune, chiar dacă uneori "nu lucrăm via chiar atâta cât se cuvine", aceasta nu trebuie să ne descurajeze. Prin urmare, să ne străduim a ne schimba atitudinea şi să vedem perfecțiunea în alții, chiar dacă diformitatea lor este fizică sau de caracter. Critica este o formă blândă de ură şi uneori nu este chiar deloc blândă. E bine a ne feri să criticăm, chiar atunci când aparent ar fi justificat, ştiind că, de cele mai multe ori, critica nu are justificare. *Acela care este mai puțin experimentat în tehnica*

vindecării, dar care în schimb posedă multă iubire pentru oricine, va obţine vindecări mai uşor decât acela care posedă toată cunoaşterea, dar nu are iubire.

CAPITOLUL X –

Vindecare şi religie

Vindecarea mentală şi spirituală nu este exclusiv apanajul religiei. Unii obiectează că se face prea multă aluzie la învăţătura lui Isus sau că se citează din Biblie pentru exemplificări. Isus a propovăduit calea de trezire, s-a referit la faptul că boala nu are nici o putere pentru că ea nu face parte din Planul Divin. Învăţăturile Lui au fost atât de întortocheat interpretate, încât s-a făcut uz de ele ca imperativ moral şi precepte religioase. Isus nu a fost un mare fondator de religie. El a fost un învăţător practic, care a propovăduit despre adevărul cel mai util ce a fost vreodată cunoscut. Oamenii de religie ai vremurilor Lui i s-au opus cu înverşunare, i-au întins curse şi până la urmă l-au ucis. Până la urmă îl cităm ca pe un mare maestru al ştiinţei vindecării, mai puţin decât ca pe o autoritate religioasă, deşi El a fost şi una şi alta.
Tot ceea ce suntem este rezultatul gândurilor noastre, ceea ce gândeşte omul, aceea este el - spune Biblia. Buddha a învăţat Legea Karmei sau a Cauzei şi a Efectului, adică: consecinţa poate fi tot aşa de greu să ocolească o cauză care a provocat-o, după cum un om nu poate scăpa de umbra sa proprie.
Fiecare om este liber; el este făuritorul propriului său destin în virtutea opţiunilor sale; dar, formulându-şi alegerea, implicit trebuie să accepte şi urmarea ce este cuprinsă în această opţiune. Buddha a mai învăţat că Legea Cauzei şi a Efectului acţionează numai în lumea aparenţelor şi nu poate afecta omul spiritual, etern, căci atunci omul se vede în unitatea inseparabilă cu Universul şi cu Prima Cauză Neschimbătoare, şi el reuşeşte să proiecteze această Primă Cauză în toată perfecţiunea ei, în corpul său.
Platon şi epicurienii, stoicii, toţi propovăduiau că stările mentale interioare se reflectă în stările fizice exterioare. Ei au accentuat faptul că viaţa interioară este la originea atât a bolii, cât şi a sănătăţii. Filosoful Plotonius a urmat calea acestui adevăr şi a fost capabil, în numeroase cazuri, să vindece pe cei ce veneau la el. Spinoza, Kant, Descartes, Hegel şi Swedenborg, cu toţii - mai mult sau mai puţin - au afirmat faptul că boala şi sănătatea au originea în viaţa gândirii.
Problema reală a fost întotdeauna de a se găsi calea proprie spre a ajunge la factorii cauzali - cauzele de boală ascunse în străfundurile abisale ale conştiinţei umane. Cercetările făcute de-a lungul timpurilor în căutarea cauzelor adevărate au dus, pe diferite căi, la aceeaşi constatare şi anume că omul, dacă nu-şi controlează şi nu-şi stăpâneşte stările mentale, acestea îl subjugă şi atunci devine sclavul împrejurărilor şi diferitelor condiţii.

În vremurile noastre, practicienii şi cercetătorii vindecării mentale se pot împărţi în două grupe, în funcţie de metoda folosită. Prima grupă este aceea în care intră psihologul, psihiatrul, sugestionerul, magnetizorul; la baza lucrului stau analiza şi sugestia. Ei tratează pe individ ca o entitate separată, ce are o minte cu totul aparte de Mintea Divină.

În a doua grupă intră aceia care folosesc metoda indicată în lucrarea de faţă; este metoda folosită de Isus. ***La baza ei stă unitatea de nezdruncinat a lui Dumnezeu în Universul Său. Omul este fiinţă spirituală, trupul este substanţă spirituală; ca atare, nu a fost niciodată bolnav, deoarece Spiritul nu poate fi bolnav. E adevărat că omul simte durere, suferă de boală sau deprimare ca o încercare, dar aceste manifestări nu sunt decât reflexia stărilor sale mentale. Aceste stări, în fond, nu au realitate durabilă. Prin prezenta lucrare s-a încercat a se arăta calea de integrare cu Mintea Divină şi deci, trebuie să ne îndreptăm gândurile în permanenţă către Dumnezeu.***

Când ne aflăm în faţa unui caz de boală - fie că este vorba de noi sau de altcineva - ne îndreptăm cu mintea imediat spre Dumnezeu, spre Perfecţiune şi ne străduim să ne convingem că aceasta este starea reală. ***În timp ce lucrăm, gândul nostru este în permanenţă ocupat de Perfecţiunea Eternă, din lumea spirituală de iubire, de pace, armonie, bucurie şi sănătate, frumuseţe şi puterea lui Dumnezeu, până ce putem vedea toate aceste calităţi reflectate în fiinţa bolnavă. În concluzie, se poate afirma ca atunci când se va atinge gândul perfect, se va obţine efectul cel mai bun posibil.***

Se pune întrebarea dacă omul tracasat de vicisitudinile vieţii se poate ridica deasupra lumii şi influenţei ei, aşa încât să-şi poată perfecta gândirea şi să-şi dea seama că gândul este reflectat în corpuri sănătoase, afaceri prospere, mediu înconjurător fericit etc. Desigur că se poate realiza aşa ceva. Chiar în clipa când citiţi aceste rânduri, cineva pune în acţiune Legea Minţii în ajutorul unui trup bolnav. ***Această metodă de tratare a bolilor se răspândeşte tot mai mult. Ea este folosită de Isus şi este ştiinţifică pentru că foloseşte energia cosmică, care nu este altceva decât Inteligenţa Divină. Omul nu înţelege pe deplin această forţă, dar a învăţat un lucru despre aceasta şi anume că poate fi dirijată cu mintea în direcţia dorită. Omul nu este singur în Univers. El este întruparea forţei, care este gata oricând să-i armonizeze întreaga lui fiinţă. Fiecare individ este ţinut etern ca o concepţie perfectă în Mintea Divină, adică el este Ideea Perfectă a lui Dumnezeu, are dreptul să creadă că Spiritul doreşte să se manifeste prin el.***

Vindecarea este o experienţă binecuvântată, dar există ceva mai presus de aceasta şi anume să trăieşti zilnic în aprecierea faptului că eşti lăcaşul perpetuu al Spiritului, că Mintea lucrează continuu în noi şi prin noi. Chiar în clipa de faţă există în fiecare dintre noi, în mod latent, destulă Forţă Divină ca să ne poată scoate din orice dificultate.

Unul dintre lucrurile remarcabile ale tratamentului mental şi spiritual este acela că poate avea uneori rezultate spontane. Nu este nevoie de studii îndelungate pentru a-l

pune în practică. Vindecarea nu este un transfer de gândire, ci este mişcarea Spiritului prin Legea Minţii. Corpul este acela care se schimbă.

Pentru obţinerea unei stări de echilibru şi pace interioară, nu este nevoie să devenim sihaştri sau să ne rugăm şi să ne retragem în mănăstiri din vârfuri de munte. Din contra, putem să ne continuăm multiplele noastre obligaţii în această lume activă şi totuşi, omul interior poate fi permanent în contact cu Tatăl dinlăuntru.

Curenţii vieţii se scurg totdeauna într-o singură direcţie. Ei nu-şi vor schimba cursul, tot aşa după cum nici Tatăl nu-şi schimbă poziţia. Omul trebuie să se adapteze la acest curent de viaţă şi atunci va descoperi armonia integrală. Toate necazurile sale vin de la faptul că el taie de-a curmeziş curenţii vieţii. El se poate chiar distruge făcând aşa. Distrugerea nu vine niciodată de la Spirit, ci de la faptul că, în faţa curentului armonios, omul s-a hotărât să se abată şi să-l înfrunte. Implorarea şi rugăciunile nu vor determina pe Tatăl să schimbe direcţia acestui curent al armoniei. Omul, deci, trebuie să se reîntoarcă şi să-şi reia locul ce i-a fost desemnat cooperând cu acest curent în loc să-l întretaie. *Aceasta este adevărata învăţătură despre Cauză şi Efect. Omul este în întregime Minte, de la suflet până la atomii fizici. Aşa cum gândul Divin condensat a devenit Universul Fizic, tot aşa şi gândul omului devine micul său univers fizic. Nu este strict adevărat când spunem că viaţa de gândire a omului influenţează pur şi simplu viaţa lui fizică. Repetăm aceasta din când în când pentru că este o cale valabilă pentru a atrage atenţia asupra influenţei mentale. Adevărul este însă că gândul omului devine forma lui materială. Împrejurările din viaţa şi condiţia fizică a omului sunt de fapt propriul lui model de gândire, prelucrat în formă. Iată de ce spunem că manifestarea sa nu se poate niciodată ridica, nici măcar cu un centimetru, deasupra nivelului său de gândire. Aşa se explică faptul că, cu cât realitatea gândului este superioară, cu atât efectele sunt mai bune. Acesta este motivul ce ne face să atragem atenţia asupra spiritualului şi tratamentului nostru. Această Forţă interioară a Spiritului este superioară atât vibraţiei fizice, cât şi celei mentale. Este Spirit pur, cu mult deasupra puterii mentale sau concentraţiei, sugestiei sau altor activităţi psihologice. Nu poate fi înregistrată prin mijloace umane. Acţionează în tăcere, tot aşa cum lumina Soarelui se aşterne peste câmpie. Iată de ce tratamentul nu este niciodată înregistrat de simţuri, întrucât acţiunea este extrasenzorială. În timpul tratamentului, pacientul nu simte neapărat ceva deosebit şi uneori este dezamăgit, pentru că nu are senzaţia că intră un foc în el, sau alte manifestări asemănătoare; dar viaţa Spiritului nu este tangibilă. Nu este ceva electric, care să îşi impună prezenţa. Se strecoară pe nesimţite în tot corpul, lucrând activ în fiecare celulă, reproducând propriul ei tablou, cu aceeaşi pace competentă cu care dirijează Universul. Şi totuşi, efectele sunt vizibile. Corpul începe să arate o îmbunătăţire a condiţiilor exterioare. O nouă pace pătrunde conştiinţa, o nouă vitalitate începe să se facă simţită, vechea stare începe să dispară şi toate lucrurile sunt înnoite.*

Iată cum o persoană informată cu menajamente de cadrele medicale că "din păcate, nu este nimic de făcut" pentru salvarea sa, îşi înlătură diagnosticul, ignoră prognoza, se desparte de temerile sale şi îşi spune, perfect lucidă şi cu toata convingerea: *"Sunt perfect conştient că întreaga Viaţă a Universului curge prin corpul meu în*

această clipă. Mai ştiu că Mintea nu cunoaşte astfel de stări de lucruri, incurabile. Îmi dau seama că singurul lucru ce împiedică restabilirea mea perfectă este propria mea orbire faţă de adevăr. Din această clipă îmi afirm unitatea mea cu Perfecţiunea Divină. Îndepărtez credinţa în realitatea bolii şi-mi afirm totala mea credinţă în Prezenţa Perfecţiunii din mine. Nu este nevoie să fac apel la un Dumnezeu îndepărtat din ceruri, Dumnezeul Universului este în mine acum. A fost în mine toată viaţa mea, niciodată forţându-şi prezenţa asupra mea, dar aşteptând ca în scurtă vreme să-L recunosc. Toată viaţa am fost orbit, dar acum privirea mi s-a luminat de adevăr şi adevărul mă eliberează de legea păcatului şi a morţii.

În această clipă insist asupra faptului că această mare creatoare, Legea Minţii, îşi aşteaptă cuvântul. Îmi rostesc cuvântul pentru manifestarea în mine a tot ce este Spiritul însuşi. Aduc mulţumiri pentru perfecţiunea mea descoperită şi mă eliberez în întregime de orice diagnostic, prognoză sau simţuri, lăsând să pătrundă activitatea creatoare a Minţii". *Apoi se îndepărtează de la întreaga sa condiţie cu gândul.* ***"Şi acum mă avânt în cea mai profundă adâncime, mă cufund sau înot". Însuşi faptul de a-şi elibera întreaga stare către Minte îl va uşura mental, aşa încât nu se va mai interpune prin propria sa stare de tensiune între sine şi perfecta lucrare a Spiritului prin Minte. Se înţelege că cea "mai profundă adâncime" o constituie profunzimile Minţii în care te afunzi.***

Viaţa nu poate fi niciodată oprită. Nimic nu-i poate sta în cale. În sufletul fiecărei făpturi umane există în stare latentă destulă Forţă Divină pentru a transforma întregul corp în perfecţiune. Această Forţă este filtrată prin conştiinţa umană. Nu există nici o altă cale prin care să se poata opera, deoarece când Dumnezeu face ceva pentru noi, o face prin noi. Când cineva se află într-o situaţie neplăcută şi se întreabă de ce soarta l-a oropsit, niciodată Tatăl nu va mişca un deget pentru a-l scoate din impas. Toată răspunderea îi aparţine. Dacă însă îşi schimbă părerea şi vine el la Tatăl, va descoperi că toate resursele Tatălui îi stau la dispoziţie. De fapt, aceste resurse le avea permanent şi s-ar fi putut bucura de ele dacă ar fi ştiut din proprie iniţiativă. (Acest adevăr este ilustrat în pilda "Fiul rătăcitor").

Încheiem lucrarea de faţă prin recunoaşterea clară şi precisă a faptului că certitudinea vindecării nu depinde de capriciul nesigur al unui Potentat Ceresc, ci ea există ca posibilitate în însăşi puterea noastră, în sensul de a o primi sau de a o refuza. Aceia care o refuză nu vor găsi altă cale de a obţine libertatea fizică integrală. Aceluia care se ridică la niveluri mai înalte de gândire şi viaţă, un nou aspect al lumii i se prezintă. El vede lumea gemând sub apăsarea bolii şi a frustrării, dar el este profund conştient de armonie şi sănătate. El pare a trăi şi a se mişca în altă lume, ridicat cu mult deasupra falsei păreri de necesitate a bolii şi dorim ca toţi să poată vedea şi înţelege că boala este o realitate numai pentru cei care cred că există. Atunci îşi exprimă cuvântul pentru aceia

care caută să fie mântuiți din această sclavie, cuvântul său are formă şi forță, deoarece este trezit către recunoaşterea unității sale cu Forța. **Aceia care ajung la certitudinea vindecării prin propriile lor forțe, intră în cea mai deplină măsură a vieții, căci:**
"Am venit ca să poți avea viață, şi ca să o poți avea din abundență".
"Am venit ca să poți avea viață, şi să te poți bucura de ea din plin" ***(Iisus)***